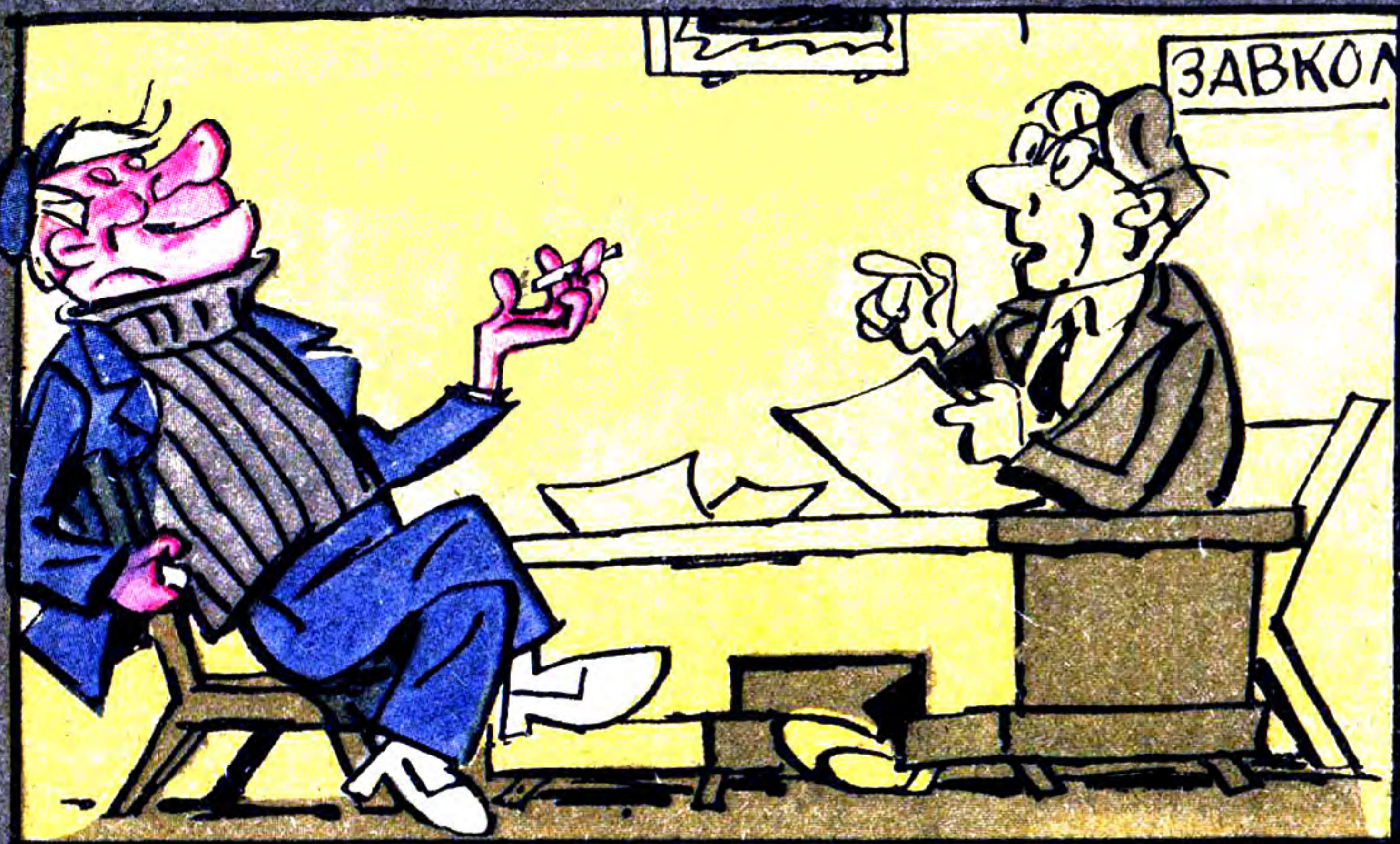

ПЕРШЕ

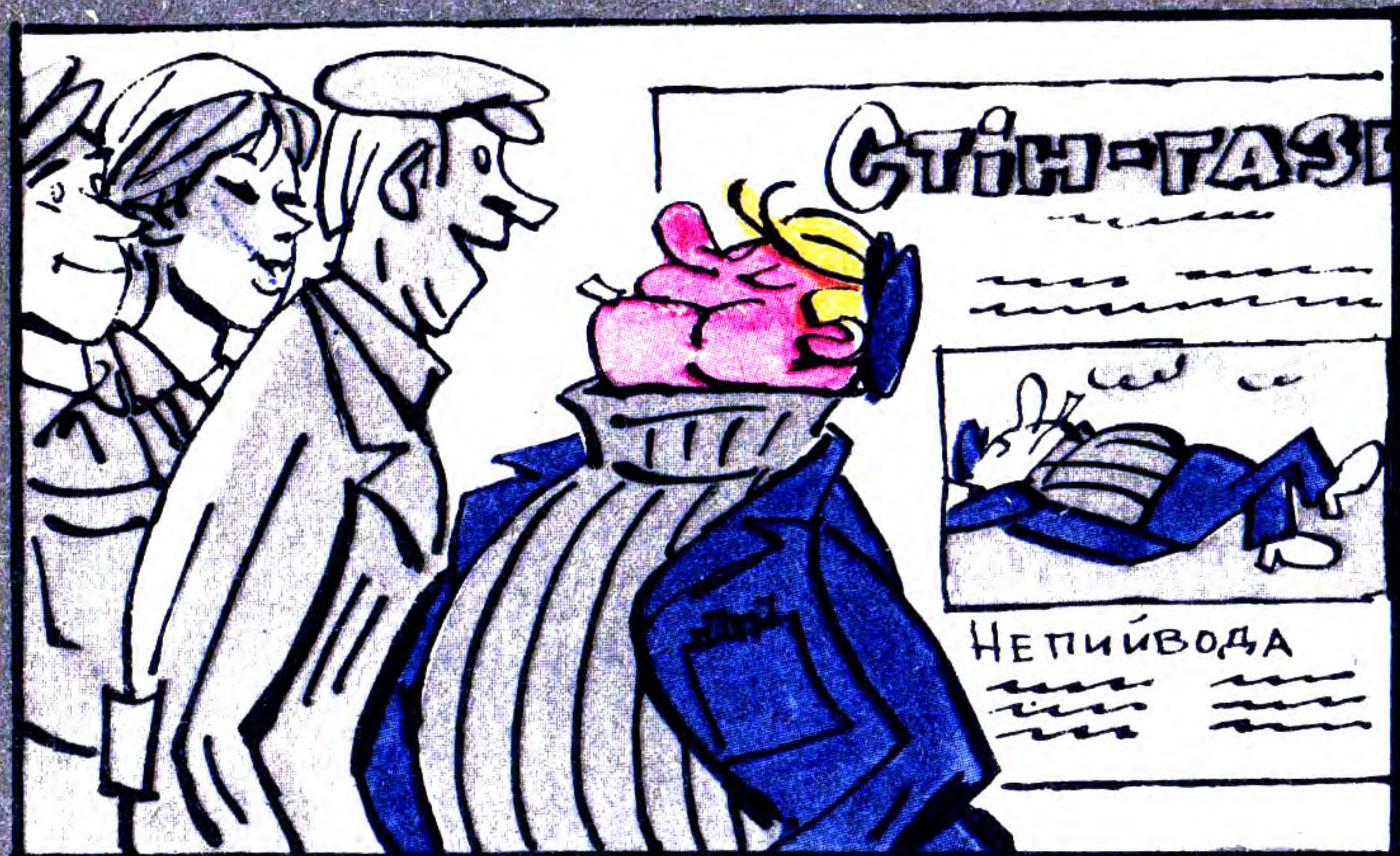
Мал. В. ГЛИВЕНКА

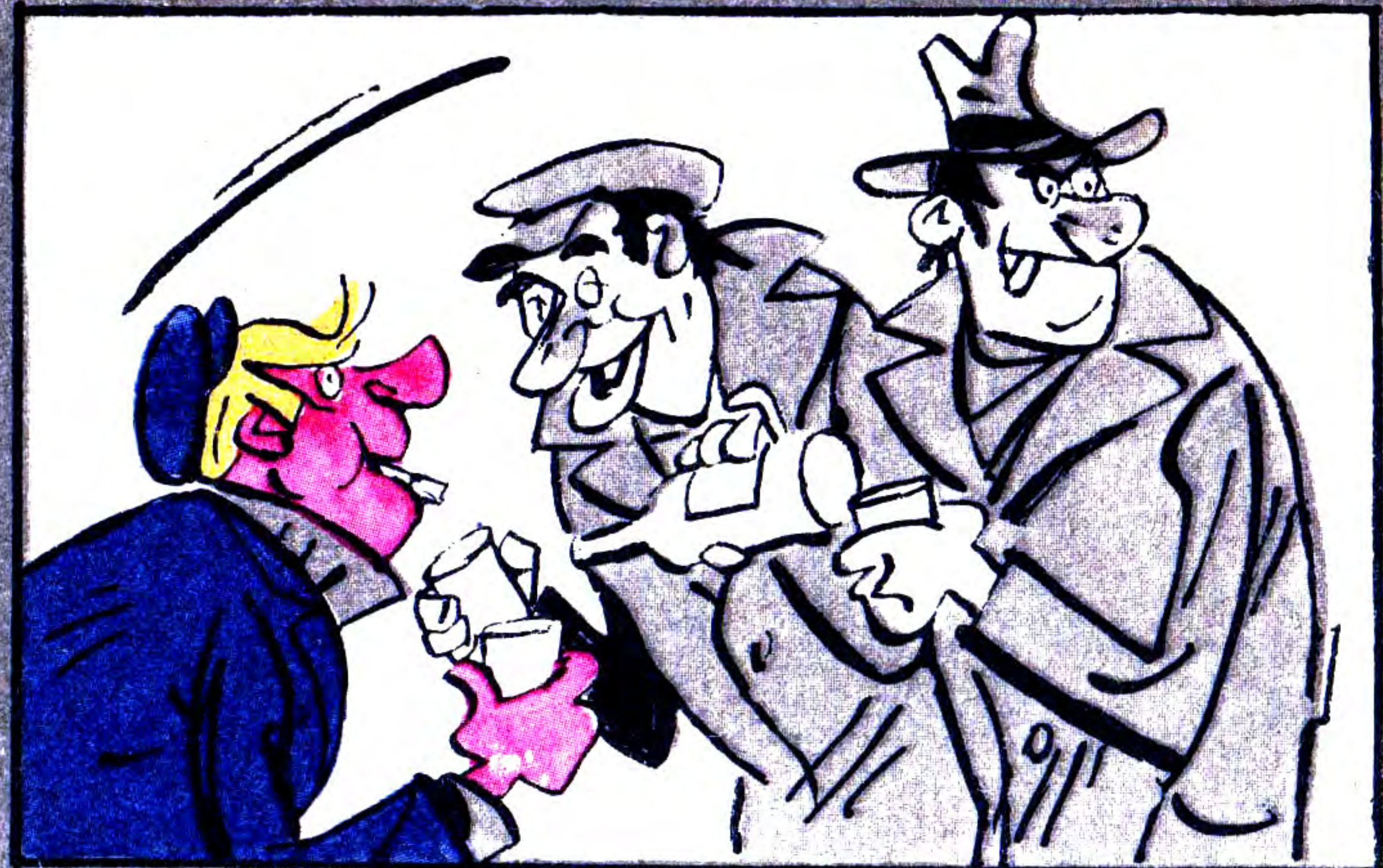
— Та мене весь завод знає!

— Дирекція мене відзначає...

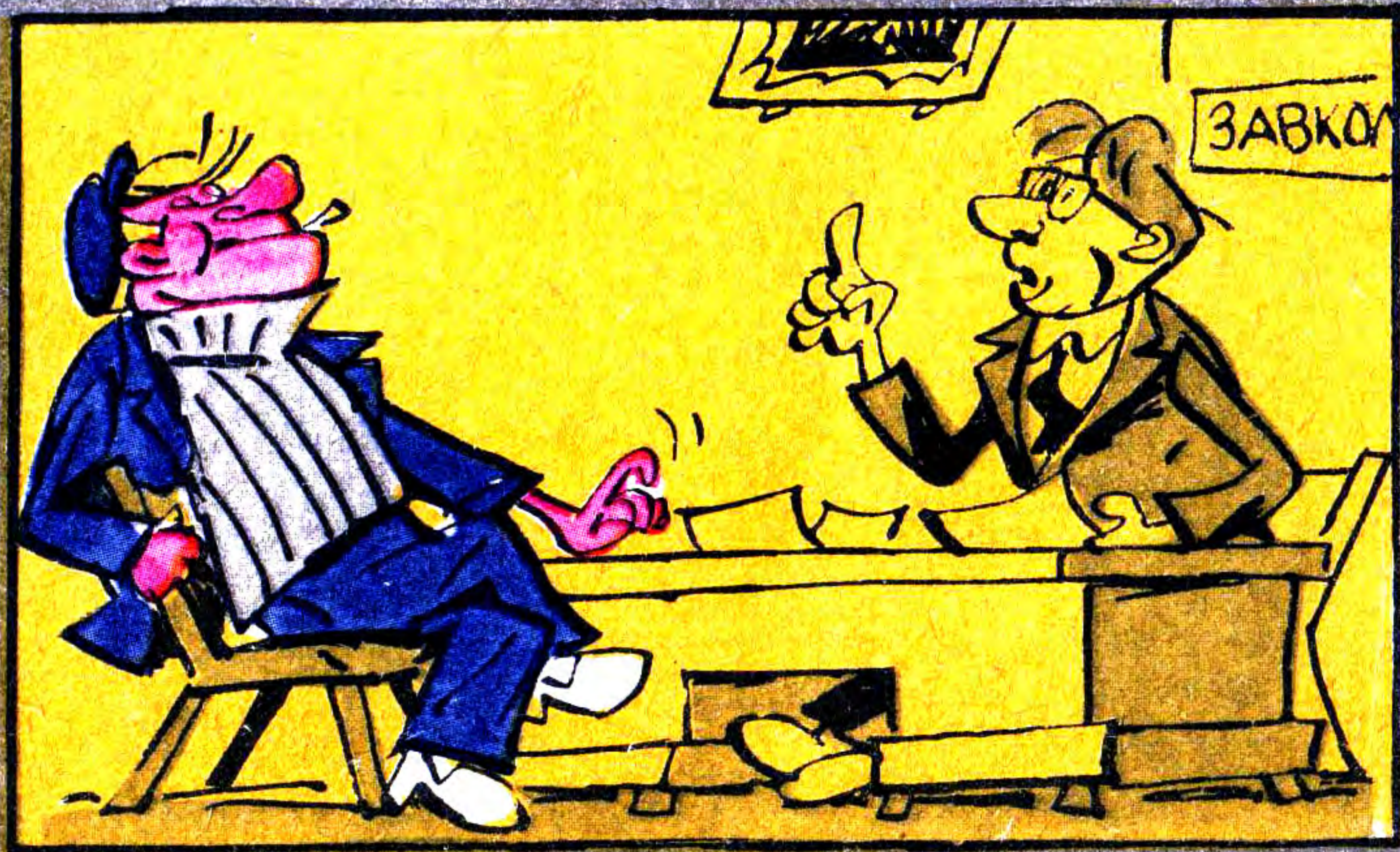
— У пресі про мене пишуть...

— Товариші поважають...

— По радіо про мене говорять...

— А ти мені нотації читаєш!

Телеграфне
агентство
ПЕРЦЯ

З ГАРАНТІЄЮ

ХУСТ Закарпатської області. Тут на місцевій фабриці «Хімчистка» освоїли новий метод виведення плям. Клієнтові гарантується, що на місці виведеної плями нова вже ніколи не з'явиться. Одним із тих, кому поща-

стило переконатися в ефективності нового методу, був мешканець Міжгірського району Ю. Редей. Забравши костюм із хімчистки, він побачив на місці колишніх плям... дірки.

ЮВІЛЕЙНА СЕСІЯ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Відбулася ювілейна сесія виконкому Гніздищенської сільради (Городнянський район), присвячена 10-річчю з дня початку будівництва бані. Оскільки для завершення будівництва у голови сільради Т. Ткаченка та голови

колгоспу т. Москальця часу не вистачило, їм влаштували баню тут же, на сесії.

Після того, як керівників села добре перемили, вони з свіжими силами взялися за цей пусковий об'єкт і розробили план будівельних робіт на наступне десятиріччя.

РОЗГАДКА ТАЄМНИЦІ

Наш кіровоградський кореспондент повідомляє з села Цибулів Знамянського району. Пошукова партія археологів, перебуваючи в селі проїздом, натрапила на залишки невідомої споруди. Археологи довго чунали потилиці, намагаючись визначити час появи і архітектурний стиль будови. Допомогли

колгоспники: розтлумачили, що невідома споруда — це частина клубу, який почали будувати ще в 1967 році. Що ж до стилю, пояснили вони, так це звичайний стиль роботи пересувної механізованої колони № 133 «Кіровоградсьбуду» — починати будови і не закінчувати.

Фантастичне дозвілля

Над Новоборисівкою стояв великий лемент.

Матері хапали діточок і ховалися у бур'янах за городами. Їх швидко знаходили і тягли до Будинку культури.

Чоловіки маскувалися на горіщах і в погребях, у розпачі стрибали в криниці і видиралися на верхівки тополь. Їх виявляли навіть хутчіше від жінок і, зв'язавши руки й ноги, безжально тягли до того ж таки Будинку культури.

Останнім привели голову місцевого колгоспу, який забіг аж на третю бригаду і там заповзався гучно дирчати, намагаючись видати себе за трактор ХТЗ і тим урятуватися. Не вийшло.

Коли все населення Новоборисівки було стусанами загнане до залу, двері негайно замкнули зсередини, й на сцену вийшов представник Великомихайлівського районного відділу культури.

— Ану тихо! — гримнув він. — Прошу без істерик. Велике культурне дозвілля оголошую відкритим!

Дозвілля тривало без перерви увесь 1972 рік. А коли він закінчився і стопроцентно охоплених відпочинком людей з миром відпустили додому, у великомихайлівській районній газеті «Ленінець» з'явилося епохальне повідомлення відділу культури, що називалося «Радісні підсумки»:

«Культпрацівники новоборисівського сільського Будинку культури звітують перед трудівниками про свою роботу. Радісно відзначити, що культурний рівень населення зріс, поліпшилось обслуговування, набагато більше порівняно з минулим роком проведено масових та культурних заходів.

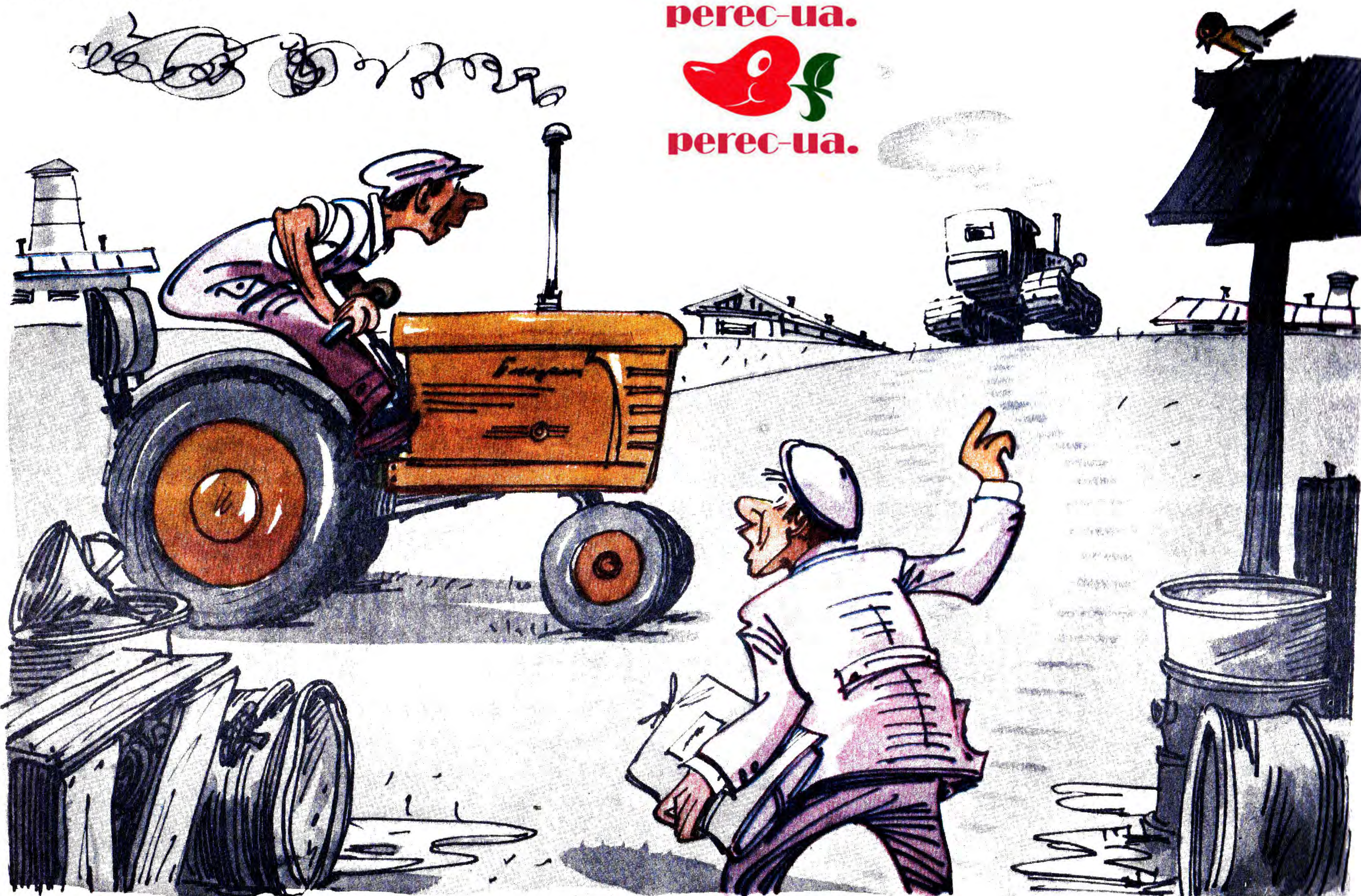
У Будинку культури прочитано протягом року більше 7 тисяч лекцій, проведено зустрічей 3045. Дано 8501 концерт, спектакль, 2215 виїздів здійснено агіткультбригадою. Проведено масових заходів для дітей — 3306».

Велике новоборисівське дозвілля увінчалось фантастичним рекордом, не знаним досі ні в Одеській області, ні в усій країні, ні навіть у світі. Кожного божого дня у скромному сільському Будинку культури водночас читалося 19 лекцій, проводилося 8 зустрічей, давалося 23 концерти і організовувалося 9 таємничих «заходів» для дітей. Щодня протягом року! Триста шістьдесят п'ять «Ура!» на честь невтомних діячів культури з Великої Михайлівки!

От тільки... колгоспники чомусь не радіють. Навпаки — сердяться. «Коли ще раз, — кажуть, — відділ культури отаке утне, геть усі повітаємо з села!»

В. ЧЕПІГА.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Петро он поїхав у сільмаг по цигарки, так ти його дожени і скажи, щоб і сірників не забув купити!

Щоб виконати і перевиконати...

«Шановна редакціє! З привітом до тебе бригадир слюсарів-монтажників Краматорського пусконаладочного управління № 261 тресту «Донбаспромхіммонтаж» Черв'яков Олег Павлович.

Ви можете одержати (або й одержали уже) письмовий наклеп на мене із Жданівського спеціалізованого управління № 132 тресту «Азовстальконструкція». Я мав нещастя бути відкомандированим із своєю бригадою в це управління на будівництво величезного стану «З3600» на заводі «Азовсталь».

Туди посилають, як правило, кращих із кращих. Коли мене посилали, теж, очевидно, на щось розраховували. І не помилилися б, якби не бюрократичне ставлення із боку працівників спецуправління. Тепер, викручуючись, вони можуть не зупинитися навіть перед тим, щоб скомпрометувати мене.

У тому наклепі, мабуть, ітиметься про те, що я протягом усього відрядження пиячив і напував бригаду, в робочий час з'являвся п'яним у контору управління, вимагав позачергових авансів, матюкався...

Не вір! Не вір, дорога редакціє! Випили ми лише раз, а решту часу — похмелялися. Як зараз пам'ятаю той день, бо вранці в усіх дуже боліли голови. А випили ми з горя: напередодні не впоралися із денною нормою. Я вже не пам'ятаю, чому, бо й перед цим трохи хильнув (щоб грип не причепився). Люди мої, ясна річ, засумували, і я, щоб підняти їм настрій (а від настрою залежить і продуктивність праці), вийняв п'ятірку і послав за пляшкою. Отже, виходить, що не

споював я, а мобілізував колектив на виконання і перевиконання.

Як на біду, та п'ятірка виявилася останньою, а підлеглі ще не повністю мобілізувалися — шум у головах перевищував норму, і це заважало націлитися на виконання і перевиконання. От і пішов я в контору по аванс.

Прийшов. Культурно прийшов — жодного разу не впав, нікого не обляяв по дорозі. І в бухгалтерії матюкатися почав не відразу, а лише після того, як головний бухгалтер відмовився видати гроші, та ще й з порадами поліз: мовляв, я вам, Черв'яков, уже третій аванс за останні дні даю. Пити треба менше.

Нерви мої і так були напружені до краю. Там, за вікном, бригада простоює, а цьому писаці байдуже, що через нього темпи будівництва сповільнюються, він над десяткою тремтить.

Ну, я, звичайно, за словом у кишеню не поліз. Врешті переконав. Бачу, відмикає сейф, а руки тремтять. Допоміг я йому. Заглянув у сейф, а там — порожньо. Устигли, мабуть, гроші переховати. Проїшовся я по кабінетах, створив усім робочу атмосферу і гроші таки роздобув. Завдяки моїй оперативності лише півдня змарнували. А могли б же ці дорогоцінні хвилини зберегти, якби головний бухгалтер не був таким скупердяєм. Погнався за копійкою, а втратив карбованець. Ось про кого фейлетони треба писати!

Припускаю, звичайно, що і я не ідеальна людина. Але в цьому не тільки я, а й громадськість винна.

Сталася, скажімо, у моєму житті трагедія — сім'я розпалася. Нещасливо одружився. Жінка

мене абсолютно не розуміла. Заночую, бува, у витверезнику, — свариться, хоч повинна була дякувати. Ну, приплився б я до хати, приємно їй було б дивитися на п'яну морду? А так у витверезнику мене зроблять схожим на людину, і вранці я вже дома. Свіжий, як молодий огірок.

Не оцінювала. Лаяла. Бувало, й при дитині. З такою антипедагогічною практикою я, звісно, миритися не міг.

А на роботі, замість того, щоб поспівчувати, обговорювати почали. Не знаю, до чого б мене ота людська черствість довела, якби чаркою свого духу не підтримував. Одначе на роботу виходив, хоч і випивши. Та, гадаєш, оцінили? Де там! Тільки й знали, що на товариський суд, на засідання місцевому або групи профілактики (і придумують же таке) тягати.

Бракувало громадськості індивідуального підходу до мене, не шукала вона стежки до мого серця. Мені, може, гроші більше потрібні, ніж повчання. Аліменти ж із мене стягують (коли вдасться), витверезнику 109 карбованців заборгував (у мене там усі знайомі — обслуговують у кредит). Хіба ж тут з горя не вип'єш?

Одне тішить: адміністративних заходів щодо мене — ніяких. Бригадирую, як і раніше, виховую молодих робітників. А повчитися у мене є чому: півлітру можу розлити на будь-яку кількість чоловік точно, до одного грама. Отож і прошу тебе, дорога редакціє, вважати мій лист спростуванням, якщо на мене що-небудь таке прийде. З привітом!»

Листа Черв'якова до друку подав
В. БОНДАРЕНКО.

Петро РЕБРО

НЕ БІОГРАФІЇ, А ЕПІТАФІЇ

ПІДЛАБУЗНИК

Він тут спокійно буде спати,
Щасливий думкою одною:
Зав — особисто! — метрів п'ять
Ішов у нього за труною!

ОКОЗАМИЛЮВАЧ

Уже сердегу опускають в яму,
А він розплющив очі на момент:
— Пошліть, — благаю, — главку
телеграму,
Що я... живий... на сто один
процент!..

НАЧОТЧИК

У нього на гранітній брилі
Одне лиш можемо прочитати ми:
«Поспівчуйте, друзі милі, —
Він загубив
портфель з цитатами!»

ЛІТУН

Відома всім натура літуна:
Гасає так, що в вухах вітер свище.
Цілком можливо: тут його труна,
А він подався на інше кладовище.

ЦИРКУЛЯРНИК

Він смерті не простить цього
зухвальства:
Вхопила й потягла — аж загуло.
Але ж він твердо знає:
від начальства
Про це іще вказівки не було!

П'ЯНИЦЯ

Тут випивоха міцно-міцно спить.
Як бачте, на могилі пусто-голо,
Бо з неї випаровується спирт
І все живе отруєє навколо.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Хазяїн якого пса працює на м'ясокомбінаті,
а якого — на деревообробному?

«Чи в вас улита якась отрута...?»

Ще зранку у мене було відчуття неминучої удачі. Мало статися щось добре, а що саме — невідомо. Душа була відкрита для якоїсь несподіванки. Але день минув і ніщо душі не порадувало.

Вертаю з роботи і зустрічаю Дяченка, сусіда

голови зашуміло. Серце радісно забилося.

Поспішаю додому. Назустріч мені Паламаренко, інший сусід. Ще здалеку махає газетою:

— Вітаю!

Тепер я не сумнівався. Тремтячими пальцями я дістав з кишені ключі. Відчинив двері. Назу-

ВИГРАЛИ

УСМІШКА

свого. Кудись поспішає. Лише встиг мені гукнути:

— Вітаю з виграшем!

Спочатку я не второпав. А потім пригадав: у нього в руках була газета. Кілька днів тому був тираж трипроцентної позики. Мабуть, дружина перевірила облігації. У

стріч — дружина. Сяє, як весняне сонце.

— Васильку! Виграли!.. Моє терпіння обірвалося.

— Скільки?..

— Три на нашу користь! Три — нуль!..

Михайло ІВАНЧЕНКО.

м. Ватутіне.

ПРИМХИ ПРИРОДИ

Починалося все так, як про це пишуть у нарисах.

Світило сонце і на душі голови колгоспу імені Пархоменка Жашківського району А. А. Завертаного теж було сонячно. Йому хотілося робити людям лише приємне, тому Андрій Андрійович завернув на ферму.

— А що, дівчата, — звернувся до доярок, — чи не будете ви проти тваринництва на промисловій основі? Щоб тяжку роботу — на плечі машин, а вам — лише кнопки натискати?

— Не будемо, — зарум'янилися дівчата, відчувши до голови глибоку симпатію.

Надихнутий ніжними поглядами і економічними розрахунками, які обіцяли дешеве молоко, Андрій Андрійович гаряче взявся за справу. Під його керівництвом майстри швидко поставили корівники, змонтували механізми, випробували їх. Настав час пожинати лаври.

І в цей момент голова раптом втратив усякий інтерес до комплексної механізації взагалі і механізованої ферми зокрема. Бо раптом виявилось, що від одної лише промислової основи корови молока не прибавляють. Що для цього, крім транспортерів та кнопок, потрібні ще й корми. І не які-небудь, а поживні, і не скільки-небудь, а в достатній кількості.

Крім того, потрібні під'їзні шляхи, щоб ті корми підвозити; потрібні кормокухні і ще багато чого. Про це голова якось і не подумав, через що усі економічні розрахунки полетіли шкереберть — молоко в колгоспі стало не дешевше пташиного.

Побачивши, у яке він діло вступив, Андрій Андрійович двічі махнув рукою. Спочатку на механізми, після чого доярки знову взяли в руки відра, а потім і на колгосп.

На зміну йому прийшов Василь Григорович Науменко. У несприятливий час прийшов. Пора року якраз така була, що сонце майже не визирало із-за хмар. А без сонця і на душі у Василя Григоровича було хмарно, не виникало у нього бажання зробити дояркам приємне. Тому й не заходив на ферму, не починав розмови про механізацію. Через це транспортери і вся інша машинерія стоїть, як і раніше, без діла.

І. НАУМЕНКО

Черкаська область.

СТИХІЙНЕ ЛИХО

Людина загартовується у битвах зі стихіями — їй не страшні бурі й шторми, вона навчилася приборкувати блискавки та розстрілювати градові хмари. І все ж, ні, ні, та їй надходять до нас сумні звістки про яке-небудь непередбачене стихійне лихо.

Про одне із них ми й хочемо розповісти. Йдеться, як не дивно, про звичайнісіньку калюжу. Таку, яку землекоп середньої кваліфікації закидав би максимум за годину. З перекурами та перервою на другий сніданок.

Сама собою калюжа, звичайно, ще не лихо. Її можна, якщо не перестрибнути, то принаймні, обійти. Не велике лихо і калюжа на автобусному шляху, як оце маємо в даному випадку. Бо, хоч і довелося через неї відмінити шість автобусних рейсів, усе ж була тверда віра, що за першим сигналом пасажирів землекоп із шляхового управління негайно схопить лопату і кинеється ту калюжу засипати.

Та річ у тім, що землекоп може кинутися до калюжі лише тоді, коли, крім лопати, матиме й наряд. А перш ніж видати наряд, Чечель-

ницьке шляхове управління, куди надійшли скарги від пасажирів, вислало на місце компетентну комісію.

Компетентна комісія з точністю до сантиметра виміряла ширину і довжину калюжі і офіційно заявила:

— Калюжа не наша. Вірніше, наша лише на сорок п'ять відсотків. А на решту належить Кодимському району. Отже, хай їхні шляховики і засипають.

Довелося звертатися до кодимських шляховиків. Тут довго міряли, прикидали, розмірковували і нарешті відповіли:

— Калюжа не наша. Більше половини її на чечельницькій землі.

Якщо ж до цього додати, що Чечельницький район — Вінницької області, а Кодимський — Одеської, то можна збагнути усю трагедію: калюжа утворилася на самому кордоні двох областей. Цього стало досить, щоб вона виявилася справжнім стихійним лихом для пасажирів — десятки кілометрів їм доводиться тепер долати пішки.

П. ЮРКО.

— Денис Григорук! Підійди ближче і відповідай на мої запитання. Четвертого числа цього березня лісник Славського лісгоспзагу, проходячи своїм кварталом, застав тебе за ламанням гілок та крон ялинок. Ось ці гілки!.. Чи так це було?

— Га?

— Чи так усе було, як пояснює лісник?

— Звісно, було...

— Добре. А навіщо ти ламав гілки?

— Га?

— Ти це своє «га» облиш, а відповідай на запитання: навіщо відламував гілки?

— Якби не потрібні були, то не ламав би, — пояснює Денис, дивлячись на стелю... — Це ж сувенір... На згадку...

— Слухай, братику, не вдавай ти мені дурника, а кажи толком. Нічого про сувеніри брехати!

— Зроду-віку не брехав, а тут брешу... — бурчить Денис. — Та хіба ж у наш час можна без сувеніра? Ніхто тобі й не повірить, що у Карпатах був...

— Ще раз кажу: годі прикидатися! Наче вчора народився чи з неба впав. Хіба ж ти не розумієш, до чого веде це ламання? Ялинка, яку ростили вісім-десять років, сохне, відтак гине. Пропадає майбутня дере-

Кожен — за своє

(Запозичено в А. П. Чехова)

вина. Грунт вивітрюється! Гора лисіє!

— Ну! Вже скільки років ми, туристи, ялинки ламаємо, а тут... гора лисіє... грунт вивітрюється... От якби я, скажімо, як Зіновій Кав'як із Буської санстанції відразу десять ялинок зрубав чи як той шофер Муха з колгоспу імені Горького Турківського району відразу сімдесят ялинок на продаж рубонув, — ну тоді справді. А то... тьху! Гілка!

— Але ж у тебе в сумці знайшли ще цілий оберемок гілок...

— У якій сумці? У господарській чи в рюкзаку?

— Не знаю, в якій. А ці ти коли наламав?

— Я їх не ламав. Якщо ви про ті, що в сумці, то це мені студенти дали.

— Які ще студенти?

— А ті, що того ж дня у Карпатах туристами ходили. Галина Вижняк, Лариса Фесечко, Олександр Урбан

з Львівського політехнічного, Ольга Лапіна — піонервожата школи № 66, на заочному в педінституті вчиться, студент-юрист із університету Анатолій Коржов, який, звісно, краще, ніж я, на законах розуміється... А от ті гілки, що в рюкзаку, мені науковці подарували... Вони багато поналамували...

— Що то ще за науковці?

— Ну, вчені люди. Молодші наукові працівники Московського інституту високих температур АН СРСР Олександр Єрьомін та Віктор Голуб, а ще інженер із інституту фізичної хімії Олександр Балетін, а ще технік-конструктор із Львівського науководослідного інституту радіоелектронної і медичної апаратури Наталка Склярєва... А ще...

— От бачиш: «а ще, а ще...» Щороку в Карпати приїжджають десятки тисяч туристів. І коли кожен зламає, знищить по кілька дерев, то уявляеш, до чого це призведе?!

— Звісно, вам краще знати... Ми люди темні... хіба ми розуміємо?

— Все ти розумієш! Тільки прикидаєшся!

— Навіщо прикидаєшся? Запитайте кого хочете, коли не вірите... Без гілок повертатися з Карпат ніяк не випадає... Мода така пішла... Гм... Мені можна йти?

— Ні, доведеться тебе оштрафувати. Бо інакше ви доценту знищите такі чудові місця, як Славське, Сколе, Верховина, Ворохта...

— Ага, це той Іван Богута з Ворохти на мене наговорив. Хреста на ньому нема! Директором він працює Ворохтянського лісокомбінату. От кого штрафувати треба! Там у нього з 1969 року понад п'ятдесят тисяч кубометрів деревини після бурелому лежить. А він і вусом не веде, щоб її вивезти, до ладу довести. Від того держава збитків на двісті тисяч карбованців має... А тим часом хороші дерева, що ближче стоять, вирубуються...

— Помовч, дай записати!

— А ще там гарну ділову деревину під виглядом відходів на дранки пускають...

— Також штрафувати будемо...

— А як на сусідньому лісокомбінаті «Осмолода» виготовляють виноградні колики з незаприбуткованої ділової деревини, а оформляють, будімо воно з неліквіду...

— І їх також по голівці не поглядимо...

— А як от Львівський завод радіоелектронної медичної апаратури чи той ЖЕК-14 взяли собі за моду вивозити сміття в ліс, то хіба ж вони цим не псують лісонасаджень?

— Псують! І повинні за це відповідати!

— Ото ж бо й воно... Розбиратися треба! Нас, приміром, три брати: Кузьма Григорук, Егор Григорук і я, Денис Григорук. Кузьма, знавця, ліс засмічує, Егор окомозамилуванням займається, ділову деревину під виглядом відходів валить та розбазарює, а ти, Денисе, відповідай. Я, звісна річ, ялинки як турист ламаю... Але ж без сувеніра в наш час ніяк не можна... Та брат за брата не повинен відповідати. Кожен має відповідати за своє! — вигукує Денис уже в дверях.

* * *

По лінії загальної освіти та культурних надбань у Дениса Григорука, як бачимо, спостерігається певний недобір. Але в даному разі ми з ним згодні: так, кожен, коли йдеться про псування лісу, повинен відповідати за своє.

Але обов'язково відповідати!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська — Івано-Франківська області.

ГОСПОДАР СЛОВА

Він запевняв: — Не підведу!
У бруд лицем не упаду.
І вірно. Нализавшись, Гриць,
В калюжі киснув горілиць...

БУВА Й ТАКЕ

Свою підкреслюючи владу,
Нудних прискіпувань мастак,
Дає підлеглому пораду:
— Не знаю як, але не гак.

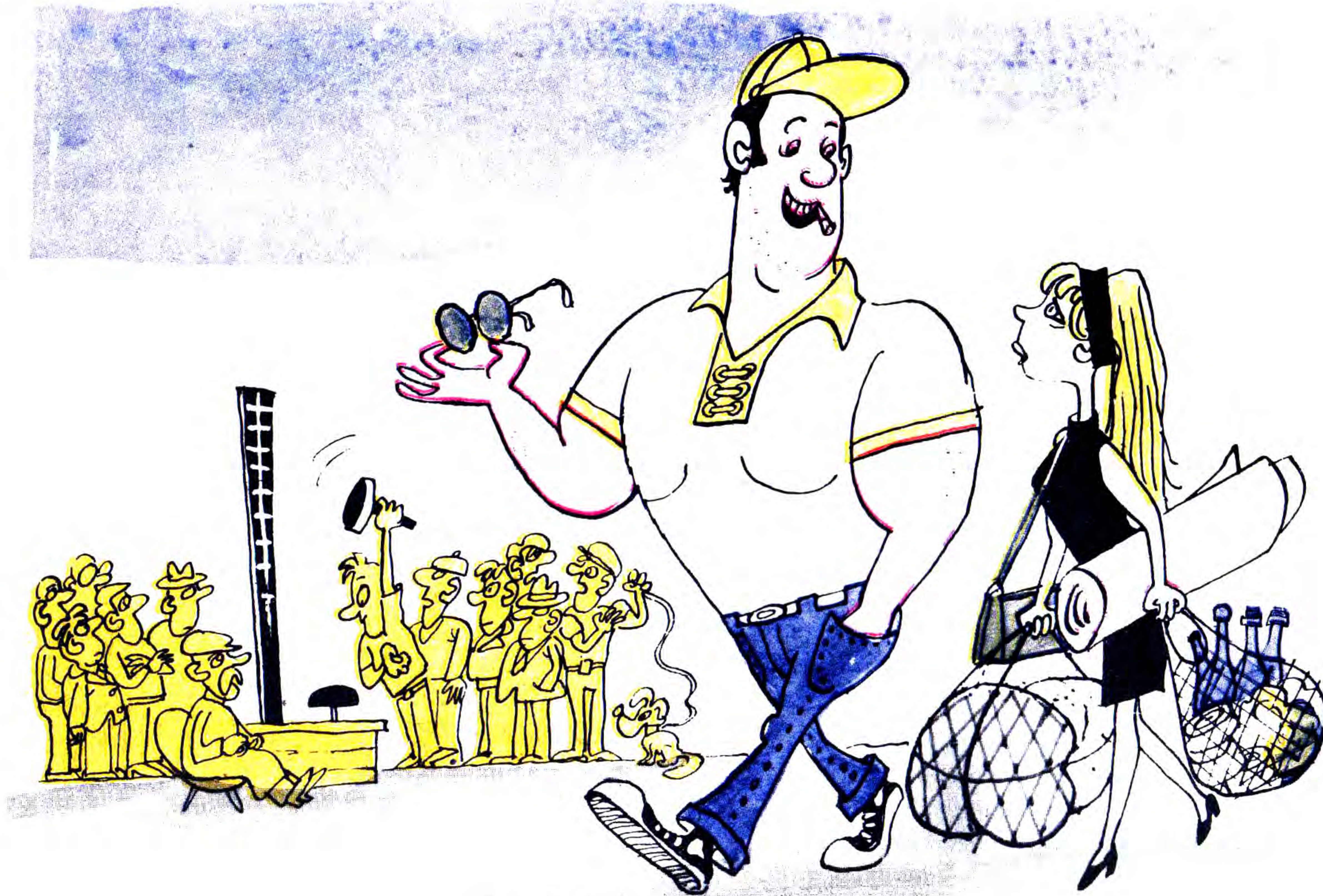
ТЕЖ ЦІНИТЕЛЬ

Свиня, почувши трелі солов'я,
Захрюкала, звернувшись до Індика:
— Соліст цей має хист, але як я,
Хоч вбий його, повік не закувіка.

І. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

Мал. П. КОГАНА

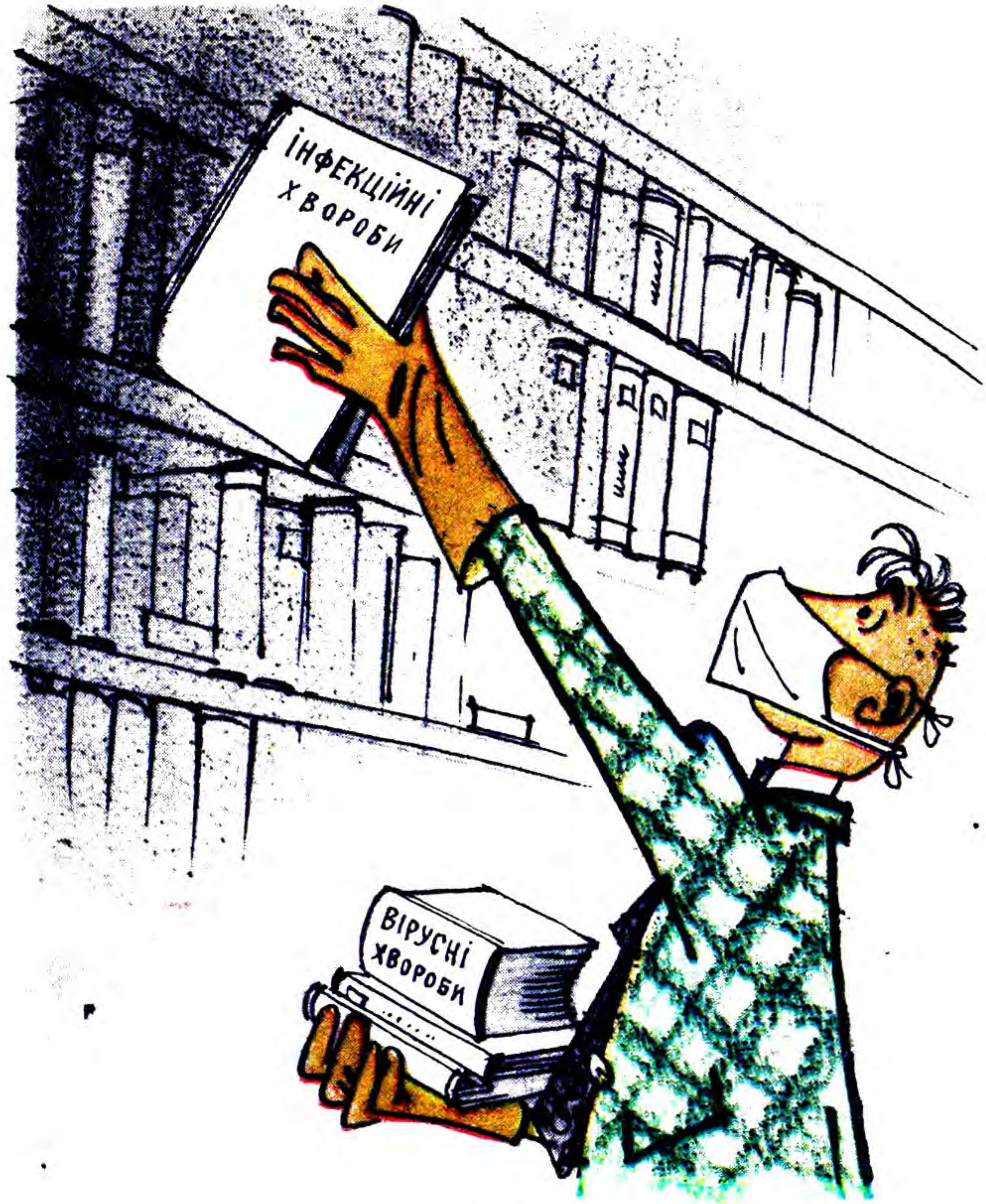

— Почекай мене хвилинку, Марійко, я лише раз ударю...

Дали
перцю!

«По цей бік — гора, по той бік — гора, а поміж тими горами — декілька інших, теж чималеньких... Тут і вугілля, і сіль, і вапно, й камінь, і навіть труби». Про цей пейзаж на станції Суховоля писалося в листі, опублікованому в «Перці» № 4 за 1973 рік. Секретар Хмельницького обкому КП України т. Починок повідомив, що за нещасне вивезення із станції Суховоля ванта-

жів і погане їх зберігання зроблено грошові нарахування: на заступника керуючого райоб'єднанням «Сільгосптехніка» Тишкуну В. Д. в сумі 170 крб.; на голову міжколгоспшляхбуду Коломійчука В. Г. — 100 крб.; на директора маслозаводу Козлюка С. К. — 100 крб. Голову міжколгоспбуду Андрійчука В. Н. звільнено з роботи.

Без слів.

Дали перцю!

Начальник Долинської автоколони № 3 тресту «Кіровоградсьільбуд» Топузов Г. П. зі своїми підлеглими говорив тільки на високих нотах. Через це часто зривав голос. А щоб не так по горлу дерло, промочував його. Це не тільки відновлювало голос, а й додавало начальнику хоробрості лаяти водіїв.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Директор автобази тресту «Кіровоградсьільбуд» т. Єрещенко повідомив, що Топузова Г. П. від обов'язків начальника автоколони увільнено.

Тролейбусна ЛЮБОВ

ГУМОРЕСКА

...Я побачив її в тролейбусі і відразу ж зрозумів, що це вона. Та єдина, про яку мріяв, яка проходила в снах і мареннях.

Біоструми моєї душі торкнулися ніжних струн її юного серця, і вона посміхнулась.

І хоч була «година пік», хоч мене тиснули й штовхали з усіх боків, і стояв я на одній нозі, але від тої посмішки в душі моїй тьохнули-заспівали солов'ї, а за плечима — я виразно це відчув — почали рости крила кохання.

Нас розділяло кілька чоловік.

— Громадянине, ви близько біля каси, вибийте квиток...

...Очі її були кольору морської хвилі. Смугляве обличчя, симпатичний, тришки задертий носик, напіввідкриті звабливі уста — все випромінювало таку довірливу радість, таку привітну щирість, що хотілося стрибати від щастя!..

І я мимоволі спробував це зробити, тобто підскочити на одній нозі.

— Слухайте, чого ви по ногах тупцюєте?! Його просять вибити квиток, а він сіпається, як паралітик та ще й зуби скалить!..

Не спускаючи з неї очей, я механічно просовую передані копійки у щілинку каси — одна, дві, три... Четверта раптом вислизає із пальців і падає. Нагнувшись в такій тісноті й шукати її — марна річ.

— Ну, скоро дасте квиток? — озивається власник чотирьох копійок — рудобородий чоловік в окулярах.

— Зараз, зараз... — бурмочу я, все ще усміхаючись дівчині й лихоманково нишпорячи по кишенях, — ось тільки знайду копійку...

— Яку копійку? Я ж вам усі чотири дав!

— Упала одна десь...

— Що значить «упала»? Стоїть, розумієш, бере гроші і невідомо де діває!

— Ну да, «невідомо», — втрутилася повнощока дама в крилатому капелюсі, — краде. Я знаю таких. Бач, у береті, з бакенбардами. Ніби й культурний, а сам працювати не хоче, от і стоїть біля каси та збирає гроші, що на квитки передають!

— Це у них, у п'яниць, нова форма «заробітку», — додав хтось за моєю спиною.

— Алкоголік нещасний!

...Я глянув на дівчину. Очі її округлили-

ся. На обличчі були водночас розчарування, біль і образа.

Мені хотілося крикнути, що це ідіотське непорозуміння: адже я — перспективний інженер-економіст, недавно отримав премію за рацпропозицію, фото моє висить на «Дошці пошани», що, зрештою, я заплатив перший внесок за однокімнатну кооперативну квартиру і нічії копійки мені не потрібні!..

Але не встиг і рота розкрити — якась тітка з кошиком на колінах заповзлася підтримувати попереднього оратора:

— Так-так, алкоголік. Погляньте, лишень, який у нього ніс!

Я почервонів і мимоволі мацнув за ніс.

— Бач, прикриває носа: то в них, у алкашів, ніби паспорт...

...Очі кольору морської хвилі щезли. Але я встиг заприпитати: дівчина пробивалася до виходу...

Нарешті в кишені я знайшов копійку.

— Ось вона, копійка! — радісно заволав, дивлячись на біле волосся, що мелькотіло вже біля виходу. — Зараз виб'ю вам квиток. Свою копійку відаю!

— Еге, свою! Замотати хотів, а як приперли до стіни, то й вернув!

Тицьнувши комусь квиток, я запрацював ліктями. Догнав біля дверей. Притискуючи до грудей портфель, хотів усе пояснити їй, але в цю мить висунувся з кабіни водій:

— Що там за гвалт був?

— Та... не знаю, — ніяково знизав я плечима.

— Ні, ви подивіться на нього: він не знає! — накрив мене мокрим рядном голос повнощокої дами, яка теж чомусь опинилася на передній площадці, — стояв біля каси, збирав гроші, а тепер «не знає»! Судить таких алкоголіків треба!..

...І все-таки, коли вийшли з тролейбуса, я наважився заговорити з нею. Не пам'ятаю уже, що пробелькотів, пам'ятаю лише, що вона одразу ж розстебнула сумочку й презирливо перебила мене:

— Вам скільки не вистачає до склянки вина? Ось, беріть...

Я дивився їй услід і відчував, як у душі моїй замовкали солов'ї, а за плечима опадали крила кохання.

Іван НЕМИРОВИЧ.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ

ЕПІГРАМИ

АКСЕЛЬ ШПРІНГЕР,
гамбурзький гаветний магнат.

Війну холодну прославляє —
Ій алілуя він співає.
Та думка все ж втіша єдина,
Що оця пісня — лебедина.

ВІДМІТНА РИСА

Іноді важко розібратися,
де кінчаються інтереси ділових кіл Америки і починаються інтереси злочинного синдикату «Коза ностра» («Наша справа»).
(З газет).

А Коза ностра дуже просто
Від Уолл-стріту відрізати:
Грабує потай Коза ностра,
А уоллстрітвці — відкрито.

ПРО МЕЦЕНАТІВ-СІОНІСТІВ ТА ІХ УЛЮБЛЕНЦІВ «АРТИСТІВ»

Оплатять щедро
Поговору арію,
Для гри з вогнем
Відкриють портмоне...
Для них один існує
«Імпресаріо» —
Безславнозвісний
Меір Кахане.

Ланцюгова реакція.

— Та нас тільки на тому тижні перевіряла комісія!
— Ну й що? А наша комісія перевірятиме роботу тієї комісії.

Якось довелось мені їхати до села Байрамоглу. Я сів у автобус ізмірського напрямку. До Байрамоглу від Кадикьой* — шістдесят кілометрів. Вже 6 час і від'їжджати, але автобус не рушав. Пасажири почали перешіптуватись. Аж ось один пояснив:

— Двох пасажирів нема, почекаємо трохи.

Потім, висунувшись із автобуса, почав вигукувати номери незайнятих місць.

— П'ятна-а-адцяте місце!.. Двадцять пе-е-ерше місце!.. П'ятна-а-адцяте місце!..

Зважаючи на старанність, з якою він гукав пасажирів, я вирішив, що це — службова особа: шофер, його помічник чи, може, кондуктор...

— Двадцять пе-е-ерше місце!..

Підбіг увесь захеканий, спітнілий, червоний, мов помідор, чолов'яга з корзиною в одній руці і з торбою, перевищеною через другу, вліз у автобус і сів на двадцять перше місце.

— Треба вчасно приходити і не змушувати усіх пасажирів чекати, — почав відчитувати невдачу отой, що вигукував номери вільних місць.

Обернувшись усім тілом, бо ніяк не міг повернути голови на масивній ший, червоний чоловік сердито кинув у відповідь:

— Чого тобі треба?.. Чого репетуєш?

Той аж онімів од несподіванки. Потім, щоб якось приховати своє зніяковіння, ще заповзятіше заходився гукати пискливим голосом пасажирів, місце якого пустувало:

— П'ятна-а-адцяте місце!.. П'ятна-а-адцяте місце!.. А-гей!.. П'ятна-а-адцяте!.. Хто з п'ятнадцятого місця?.. Його пронизливий голос повис над вокзальною площею.

— Та досить уже, поїхали!.. — запропонував хтось із пасажирів.

— Ще тільки три хвилини минуло, — заперечив той, що гукав. — Тобі що, не терпиться? — І знову у відчинені двері:

— П'ятнадцяте місце!.. Хто-о-о на п'ятнадцяте?..

Тим часом прийшов шофер і завів мотор. Значить отой, що репетує, не шофер. А він ще дужче дер горлянку:

— Хто на п'ятнадцяте місце?..

Зачинилися передні двері, і автобус повільно рушив. Отут якраз підбіг

Азіз НЕСІН

ГУМОРЕСКА

П'ЯТНАДЦЯТЕ МІСЦЕ

чоловік і вже на ходу вскочив у автобус. Огледівся, побачив вільне п'ятнадцяте місце й сів. Груді його здіймалися, мов ковальський міх, і він ніяк не міг відхекатися.

Той, що вигукував, накинувся й на нього:

— Треба своєчасно приходити й не змушувати стількох людей чекати!..

— Правду кажете, пробачте, — винувато відповів захеканий пасажир.

Та горлянь розпалювався усе більше:

— Що значить «пробачте»? Ви бачили таке? Стільки людей його чекало. А він — «пробачте»!..

— Господи... Що ж я маю сказати..

Прощу пробачення...

— Яке ти маєш право змушувати людей чекати на тебе?

Пасажир із п'ятнадцятого місця увесь зіщулювався, принишк і, мало не плачучи, мовив:

— Звичайно, я винен... Мені соромно...

— Узявши квиток, не відходь від автобуса, — повчав крикливий.

— Та я ж не навмисне, аллах свідок. Я одроду дуже обережний, дуже

завбачливий. Якщо доводиться кудись їхати — завжди приходжу загодя.

— Але ж ми тебе цілих п'ять хвилин чекали!..

— Повірте, це вперше таке зі мною.

— Може, по-твоєму, ми винні, що чекали на тебе?

— Не знаю, що й сказати. Ваша правда...

— Автобус міг би вже давно відійти, — це ти розумієш чи ні?

Інші пасажири сиділи мовчки, слухаючи сварку між крикуном, який усе ще стояв біля задніх дверей у проході, і пасажиром із п'ятнадцятого місця.

Це був худорлявий, років п'ятдесяти, пан в окулярах. Щоб ще більше допекти йому, репетун підступав до невдахи то з одного, то з іншого боку і, сам розпалюючись, шпетив його все більше:

— Таких би й брати не слід. Жодної хвилини не чекати. Прийшов час — і рушай.

— Свята правда... Та що вдієш, раз уже так сталося. Кажу ж, це вперше зі мною... Усе, що ви кажете...

—...А я все гукаю: п'ятнадцяте місце, п'ятнадцяте місце. Аж голос зірвав!

— І як це я спізнився... Сам не знаю.

—...Гукаю, гукаю, а його й близько нема.

— Боже ж мій... Правда ваша, усе, що ви кажете...

Аж ось кондуктор почав перевіряти квитки. Значить отой крикливий — не кондуктор. Може, помічник водія? Але ж також ні — той он воду у пляшці пасажирам дає. Хто ж тоді отой невгамовний? Може, власник автобуса?

Тим часом і півдороги проїхали, проминули вже й Тузлу. А крикун безперервно бештав геть приголомшеного, зіщуленого пасажирів з п'ятнадцятого місця, який, усе ще вибачаючись, несміливо захищався.

— У кожного є свої справи. Хіба ж можна змушувати людей чекати одного? Тьху на твою голову!

— Якби я не міг ходити... Наприклад, зламав би ногу, тоді б і не відходив від автобуса.

— Узяв квиток — і сідай на своє місце, ефендім*.

— Та я ж тільки на якихось п'ять хвилиночок запізнився...

— Отож воно і є, пане. П'ять хвилин — хіба ж то мало?.. По-твоєму, треба було б тиждень чекати?..

— Єдиний же раз отаке зі мною сталося. Чого в житті не буває?..

— Він ще каже — один тільки раз. Посоромився бі!.. І помовчав би...

Сердега й зовсім принишк, зіщулювався у кріслі, наче став ще сухішим і меншим. А горлянь провадив усе голосніше:

— Бачиш, що не встигнеш, бери квиток на наступний рейс.

Потім на хвилю змовк, але, не почувши нічого у відповідь, почав знову:

— Тепер ти мовчиш, еге! Нема того, щоб вибачитися. Од таких, як ти, збожеволіти можна. Безсовісний!

Коли автобус прибув у Байрамоглу, товстий, неповороткий пасажир із воловою шиєю, що сидів на двадцять першому місці, гаркнув:

— А ти хто такий у цьому автобусі?

Крикун одразу розгубився і несміливо пробелькотів:

— Я? Я? Гм... Я — пасажир...

В Байрамоглу я вийшов. Що було в автобусі далі, я так і не дізнався. І навіть пожалкував, що вийшов.

З турецької переклав
Олександр ГАНУСЕЦЬ.

* Кадикьой — один з районів Стамбула на азіатському узбережжі Мармурового моря.

* Ефендім — пан, добродій (при звертанні).

ПІСЛЯ ЗИМОВОЇ СПЛЯЧКИ

— Лікарю, допоможіть! Безсоння замучило.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«У вагоні я зострів, мов живу рекламу, думав зразу іноземку: симпатичну даму. В розговорах не поймеш, чогоас на мові, круте свій язик лама в кожнім розговорі»

І. В. з с. Фрунзівки Глобинського району Полтавської області.
— А ви не брали б із неї прикладу...

«Здрастуй дорога редакціє. Я Вам посилаю свого вірша. Я почав вірші писати знедавна. І думаю що вони ще троха куструбаті. Але я Вам посилаю свого вірша би Ви його троха «зглядали» і напечатали для мого удовольствія. А як не схочете мого вірша напечатати, то пішло до Крокоділя.

Я Вас вітаю!
Бсього найкращаго бажаю
Початкуючий поет
Що недавно ввидів світ».

М. Ф. з м. Сколе Львівської області.
— Надрукували б, звичайно. Але боймося викликати «неудовольствіє» читачів.

«Дуже мне хотелось написать якусь баєчку, щоб усі змогли її прочесть. Очень прошу Вас напечатать мою байку! Я в ней пишу од первого лица, бо це може случитись з кожним. Мені дуається, що Вам вона сподобається як подобається і мені»

Коли тебе я бачу
то все в мені кипить
і я очима плачу
аж серце стукотить.

Хочу гитару взяти я
тобі заграти вальс
Нема без тебе щастя
А тільки є печаль.
Та грати я не умею
Візьму прийомник свій
і ми з тобою замлеєм
Бо я навіки твій».

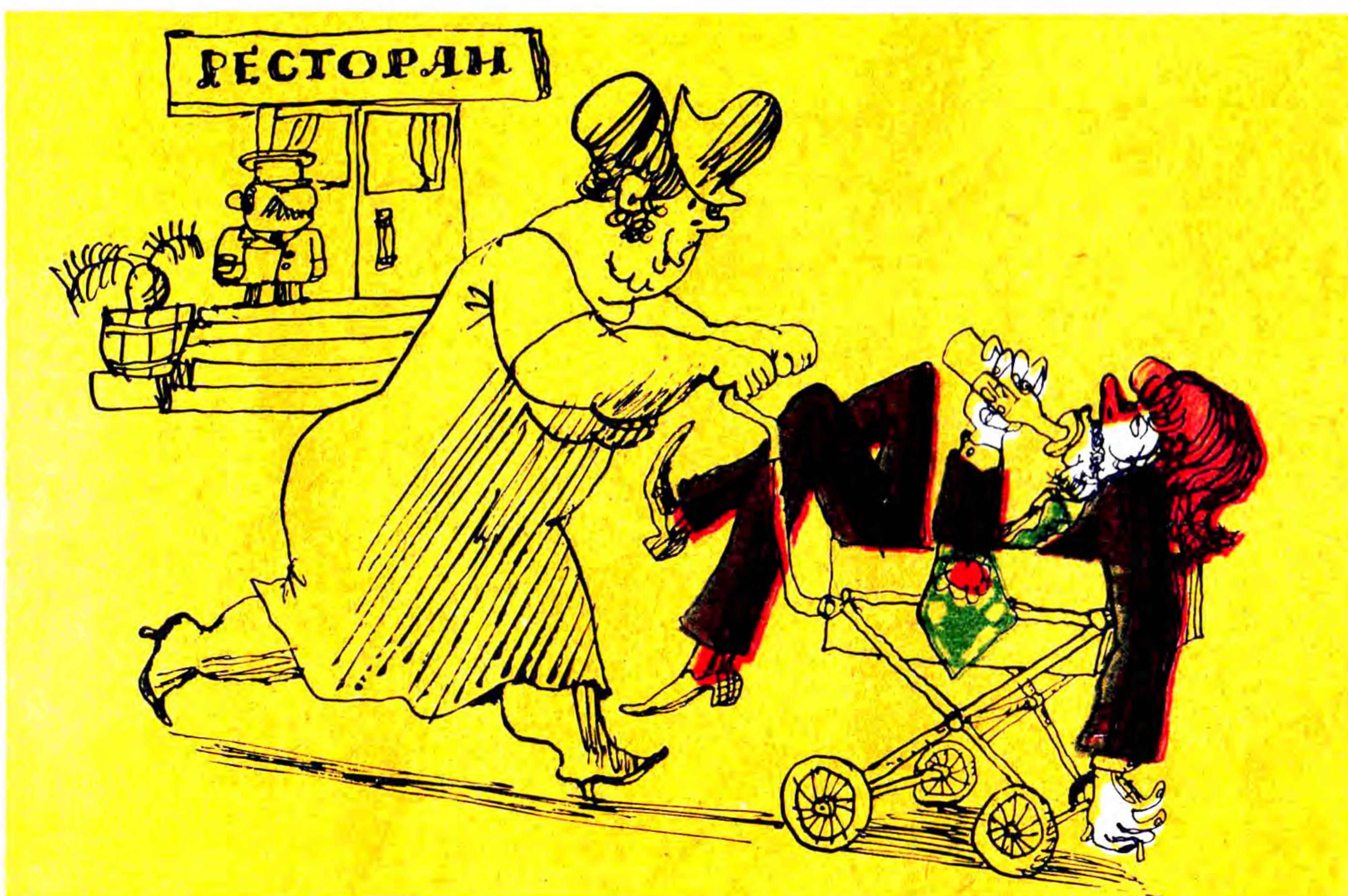
В. Б. з с. Данівки Козелецького району Чернігівської області.
— Яйби ж то тільки з гитарою не ладилосія..

«Якось в трактора сапа
пита, щоб всі чули:
Чом працює він дарма,
Під небом ночує?
— І стоїш брудний всю зиму
Псеуєш на дворі,
А мене, просту машину,
Ставляють в коморі».

В. Г. з м. Фастова Київської області.
— Ясна річ: погана та сапа, що не вважає себе хоча б простою машиною!

«Якось раз маленький Тосик
Запитує в тата:
«Довгоносик — це звір такий,
А чи птах носатий?»
Усміхнувся тато в вуса
Та й каже дитині:
«Довгоносик — це комаха.
Презлюща личина.
Заведеться у пшениці,
Чи, снажемо, в просі,
І продають палаянці
З'їсть їх довгоносик...»

А. Л. з м. Первомайська Миколаївської області.
— Гм... Звичайно, довгоносик у пшениці чи просі — це досить цікаво, — але навіщо ж усє-таки лякати бідну дитину?

Дитя нагулялося...

Послухайте історію про фагот.

Про той самий фагот, який, згідно з наказом № 40 по Міністерству культури УРСР від 26 січня 1972 року, мав собі мирно пересунутися із балансу Державного орденів Леніна і Трудового Червоного Прапора академічного театру опери та балету ім Шевченка (м. Київ) на баланс середньої спеціальної музичної школи-інтернату імені М. В. Лисенка (м. Київ).

Із балансу на баланс фагот пересувався не сам, а в компанії зі своїми колегами, іншими музичними інструментами. Так от дванадцять інструментів з балансу на баланс пересунулись благополучно, а тринадцятий — фагот (що то зякляте число — 13!) як у воду впав. Вже ж його шукали, шукали і в театрі шукали, і в школі шукали... Нема. А фагот, маємо вам сказати, не голна, загубитися йому важко. Довелось шукати далі. Як у тому популярному дитячому віршину:

«Шукають пожежники,
Шукає міліція...»

Ну, пожежники як пожежники, міліція як міліція, у них своєї роботи доволі, а от викладач музичної школи Павло Степанович Харчук шукав фагот то... Але про це нижче.

ІСТО-РІЯ

З ФА-ГОТОМ

Його наглядом здійснювалось оте пересування з балансу на баланс, при якому загубився фагот. І ще Павло Степанович шукав фагот то... Але про це нижче.

А зараз утішимо наших читачів! Минув рік, і фагот знайшовся.

Знайшовся він у заступника начальника спецобслуговування авіазаводу Елкіна Ю. Б., куди потрапив від завідувачого оркестром оперного театру Болудяна І. А.

На музичному чи не на музичному терені познайомились ці шановні громадяни! Чесно кажучи, не знаємо. Знаємо тільки, що синаша Ю. Б. Елкіна вчиться грати на фаготі. До речі, навчається він у музичній школі, хоч і не ім. М. В. Лисенка, так що, коли розібратися, фагот і рік тому для святого мистецтва остаточно втрачений не був. Бодай один учень, хоч не цієї школи, а такий дув у зниклий фагот.

Раді ми і за Павла Степановича Харчука. Раді, що пощастило йому знайти фагот. Посудіть самі: навіть амортизований на 60 відсотків фагот коштує не мало, не багато — 663 карбованці і 39 копійок. Тут не хочеш, а шунатимеш. Добре те, що добре закінчується.

А уявіть собі, що з балансу на баланс пересувається не фагот, а орган. І синаша Ю. Б. Елкіна вчиться грати не на фаготі, а на органі.

Спробуй впри тану бандуряку у сучасну квартиру! А потім назад... Мор-р-рона!

Г. ЛОЗОВА.

Юрій ШАНІН

АХІЛЛЕСОВА П'ЯТА ЯК ДОСЛІДНИЦЬКА МЕТА

Лікар-педіатр Х. В. Стетоскопуло.

Про користь раннього загартовування дітей писалося не менше, ніж про шкідливість пізнього сповивання. Але в міфологічно-гігієнічному аспекті проблема ще не розглядалася. Ми маємо на увазі проблему Ахіллесової п'яти.

Згідно з міфом, богиня Фетіда систематично занурювала новонародженого Ахілла в нібито чарівне джерело, внаслідок чого герой став несприйнятливим до списів, мечів, стріл та інших залізних виробів бойового призначення. Вразливою залишилася тільки п'ята, за яку мати тримала хлопчика під час щоденних водних процедур.

З обуренням відкинувши антинауковість міфу, зробимо наукові висновки: 1. Так зване «чарівне джерельце» було, мабуть, звичайним соляно-лужним джерелом (типу

Із циклу «Вельми вчені записки»

«Ессентуки» № 17, «Свялява» та ін.). 2. Навперемінне вмочування дитини в гарячу й холодну воду (див. інструктивний міф) сприяло загартовуванню та створенню нечутливості до дій зовнішніх дрібних подразників (кам'яні брили, списи, дрючки тощо). Одночасно це дає нам право вважати Ахілла першим «моржем» широкого профілю. 3. Відсутність лікарського контролю спричинилася до того, що мати (через надлишки любові та сили) занадто активно стискала п'яту синопка. Що й призвело до ущемлення чи навіть запалення п'яtkового нерва та його підвищено-хворобливої сенсорності.

Отже, легендарна Ахіллесова п'ята була звичайним невритом, котрий сучасні медики виликовують дуже швидко (хоча й не дуже успішно).

ДО ПИТАННЯ ПРО ТЕХНІКУ БЕЗПЕКИ ПРИ КОРИСТУВАННІ М'ЯСОРУБКОЮ

Кандидат тех. наук Г. П. Тихогрім.

Хоча до сьогодні при випробуваннях вітчизняних моделей м'ясорубок та при користуванні ними майже не відзначалося нещасних випадків із смертельним кінцем, необхідно все ж передбачити й таке, щоб максимально убезпечити наших хатніх господарок та хатніх господарів.

Ще до початку експлуатації м'ясорубки треба як слід помити руки. Бо всування до воронки не звсім чистих пальців може викликати пошкодження металевого шнеку. Не рекомендуємо здійснювати м'ясоперемелювання поблизу предметів, які можуть легко загорітися: при інтенсивній роботі (50 і більше обертів на секунду) корпус м'ясорубки нагрівається до 315°С. Втім,

якщо вибуху не буде, м'ясорубковласник одержить смажені котлети просто з м'ясорубки.

Використання м'ясорубки як самогонного апарата — за одностайним свідченням знавців — недоцільне.

Слід, нарешті, пам'ятати, що м'ясорубка призначена для здрибнення порівняно м'яких предметів і сується при перемелюванні гвинтів, дитячих іграшок, пляшок, а також інших твердих предметів.

Дотримуючись вищезазначених правил, ви зробите м'ясорубку не тільки абсолютно безпечним механізмом, а й, можливо, навіть своїм другом.

КОРОТКІ БАЙКИ

НОВИНА

— Ти чув, Іжаче, новину?
Коза із Вовка здерла шкуру...
— Та ну?!
Ти що, вухатий, мелеш здурю?
— Не віриш?
Це вже точні дані,
По всьому лісу поговір пішов:
Коза працює в ресторани,
А Вовк — вечеряти зайшов.

ДРУГ

В дворі на сонечку
Казав Рябкові Кіт:
— Із того часу,
як існує світ,
Взаємини між нами, брат, нещирі.
Чому б не жити нам
У дружбі й мирі?
Коли уже настануть ті часи,
Щоби навпіл —
і радощі і горе? —
Тут кинув хтось шматочок ковбаси...
Кіт — хап,
І миттю зник із двору.

ПОЯСНИВ

Ведмідь тягнув
Козу в барліг.
Аж тут і Лев
немов на гріх:
— Здрава?!
— Та ні. Добра їй зичу.
До себе ось у гості кличу.
Вона ж — убий — не хоче йти,
Оце й доводиться тягти.

МОЛОДЕЦЬ

Лис Півня хвалить:
— Красень!
Молодець!
Я слово честі даять готовий,
Що з тебе вийшов би
чудовий...
— Співак?
— Ні, друже,
холодець.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

Мікродороги мікрорайону

Схема будь-якої мандрівки проста: від'їзд і приїзд. Але, щоб її приїхати, треба спочатку проїхати. А коли проїхати не можна? Тоді, скажете, проїди! А коли, запитую я вас, і проїти годі?

Що? Так, кажете, не буває? Буває.

Будучи у відрядженні в Івано-Франківську, вирішив я провідати приятеля, який мешкає в тій частині міста, що носить тут не зовсім, може, поетичну, але шілково точну назву — «Четвертий мікрорайон».

Такі швидко довели мене до меж згаданого мікрорайону. Та тільки-но заїхали в межі, як «Волга» зупинилась: назустріч, зайнявши всю проїжджу частину, на нас перла вантажна машина. Після короткої, але енергійної дискусії на тему: «Кому давати задній хід», — ми обережно позадкували. Відтак таксист делікатно натякнув, що йому не хотілося б ризикувати й знову в'їжджати у

«межі», бо там усі вулиці (так, до речі, тут називають вузькі проміжки між будинками) мають проїжджу частину до трьох метрів завширшки, і роз'їхатися двом машинам годі.

— Швидше пішки доберетесь! — порадив він.

Але й пішки швидко добратися не вдалося. Пройшов кілька кроків тротуаром, а назустріч мені — огрядний чоловік. Зійшлися, а розминутися — ніяк.

— І не пробуйте, — пояснив він. — Я тут живу — знаю. Самі посудіть. Плечі у вас, бачу, сантиметрів на шістдесят, і в мене такі ж. А тротуар завширшки рівно сімдесят п'ять сантиметрів! Але оскільки ви гість, то я вам, звісно, дам дорогу, — сказав перехожий і зійшов на проїжджу частину.

А там якраз — машина. І він скочив на тротуар, мало не збивши мене з ніг.

Вітаємо ювілярів!

Василь Земляк
(3 нагоди його 50-річчя)

Андрій Сова
(3 нагоди його 60-річчя)

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯЦА

— Отак і скачемо шодня з тротуару на дорогу й назад, — говорив він, вдавлюючи мене у стіну. — Й нічого не вдієш: так запроєктовано.

Найдивніше, що й справді запроєктовано.

А з автоінспекцією, яка має візувати ці проекти, комунгоспівці та будівельники нерідко «забувають» їх погодити. Коли ж працівники автоінспекції починають із цього приводу протестувати, то їм кажуть:

— Облиште формальності! Ніколи вже проект переробляти, треба швидше будувати.

І будують. Не лише, на жаль, в Івано-Франківську.

Цікаво: кому це з проєктантів першому спало на думку, що в мікрорайоні слід будувати мікродороги та мікротротуари?

К. ОВСІЄНКО.

ДЕ ЦУКЕРКА?

— Катю, Люсю і Лукерко,
Хто з вас щойно з'їв цукерку?
— Я не їла, — каже Люся, —
Хочте, мамо, поклянуся.
Тяжко дівчинка зітхнула:
— Я цукерку ту... ковтнула!..

Ігор СІЧОВИК.

ПІДСОЛОДИЛА

На грядці мама посадила
і огірочки, і часник.
Що огірочки—любить Ніла,
А от часник — пече язик.
Тому вона пішла на грядку
і посадила... шоколадку.

М. ПРОНЬКО.

ВЕРЕДЛИВА ЛЯЛЬКА

В Оленки була дуже гарна лялька:
велика, красива. Вона заплющувала
оченята, коли Оленка вклала її спати,
й ніжно промовляла:
«Мама...»

Якось мати помітила, що лялька
перестала говорити.

— Оленко, а чому це лялька не
говорить?..

— А ми з нею посварились, я її
трохи побила, то й вона не розмовляє
зі мною — така вередлива лялька...

Р. ПИМЕНОВА.

ПРИСЛУЖИЛИСЯ

— Знов будильник зупинивсь, —
каже дід до внука, —
забруднився, мабуть, він:
ледве-ледве стука.

— Ні, він чистий, — каже внук, —
бо водою з милом
із сестричкою удвох
ми його помили!

В. ГАРАНІН.

УДВІЧІ БІЛЬШЕ

— Я піду зараз до крамниці, —
сказав батько Славкові, — а ти сідай
за уроки.

Тільки батько за поріг, а Славко
знайшов м'яч і давай уціляти ним у
кота.

І трапилось так, що м'яч влучив
не в кота, а в шибку. Задзеленчало
скло. Засумував Славко. Що ж йому
батько за шибку скаже?!

Аж ось батько й повернувся.
Славко побіг назустріч, розвів
руками:

— А я шибку ненароком розбив.
Хотів улучити в кота, а попав у
вікно...

— От біда, — каже батько. —
Ну, молодчина, що хоч чесно при-
знався. На тобі за це цукерку.

Поласувавши солодким, Славко
подумав: «От добре... Тоді я завтра
дві шибки виб'ю».

Ф. НИКИФОРЧУК.

дефіцит

— Чом ти, Климе, зажурився,
Мов тебе хто підмінив?
— Вчора з жінкою сварився
Й телевізора побив.

— Ну й дивак же ти, їй-богу.
Хіба ж можна так робить?
Гахнув миску б об підлогу —
І вся злість пройшла б умить.

— Радиш, куме, ти невдало.
В магазини йди поглянь —
Телевізорів навалом.
Спробуй миску там дістань...

Василь КРАВЧУК.

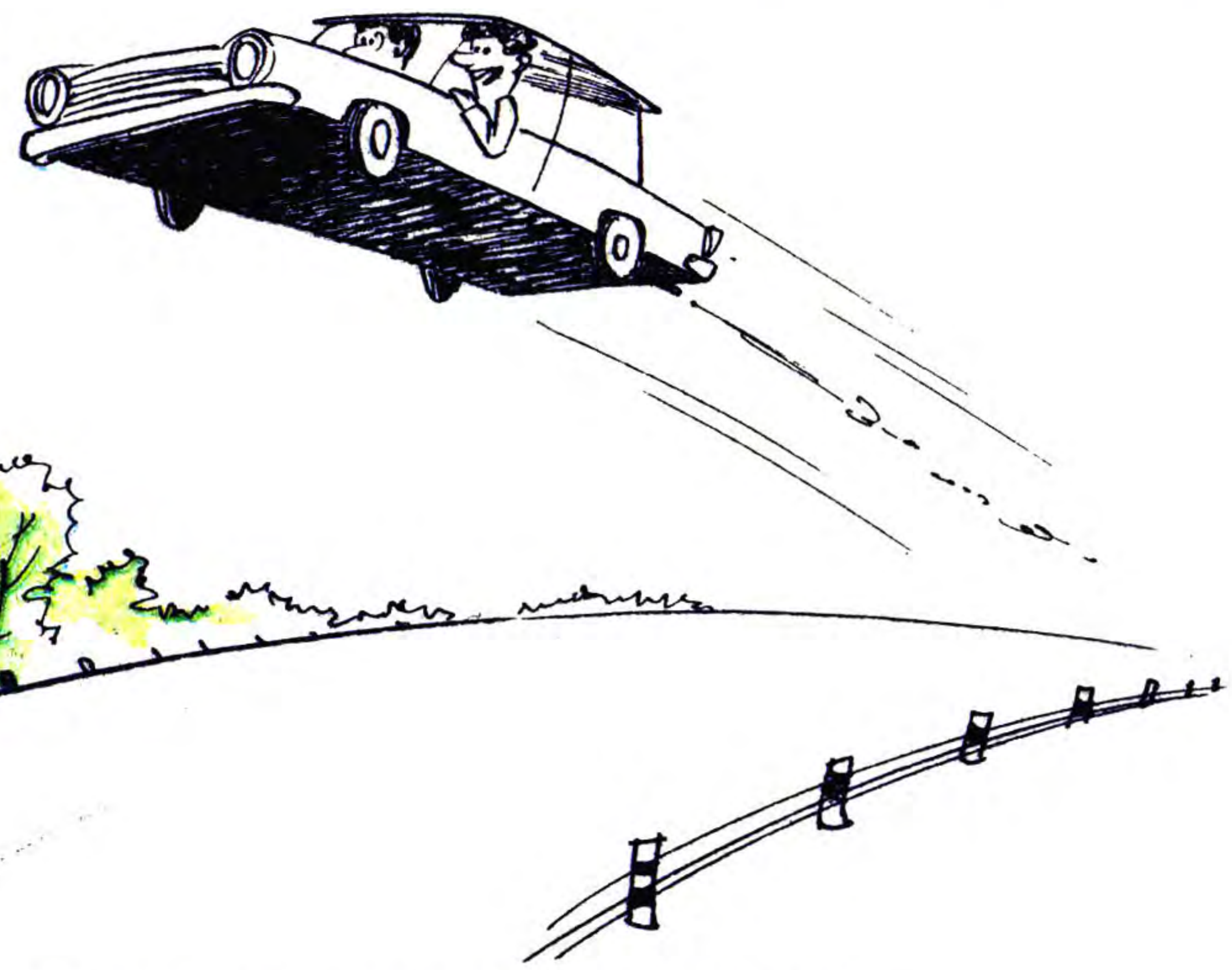
м. Ізяслав
Хмельницької області.

Дали перцю!

У колгоспі ім. Ілліча Нікопольського району Дніпропетровської області неправильно розподіляли премії за вирощування соняшника. Колгоспники написали про це Перцеві.

Голова Нікопольського райвиконкому т. Черкасов повідомив редакцію, що факти підтвердились. За неправильний розподіл премій заступника голови колгоспу т. Носенкову і головного економіста т. Асоцьного з роботи знято. На обох також накладені суворі партійні стягнення.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Заправився авіаційним бензином...

ЯКБИ Ж ТО БОРОДА...

НІМЕЦЬКІ ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Коли все гаразд, то всі повивальниці хороші.

Удвох водночас гарно співати, але аж ніяк не розмовляти.

З часом на світ вийде усе, що ховалося під снігом.

Пішов дурень по мудрість, повернувся з дурістю.

Нещастя ходить у шерстяних пантофлях: підійде — і не чуєшся.

Хто щасливий, у того і віл утелюється.

Не позичай грошей тому, перед ким знімаєш капелюха.

На чужі хрестини добре гостей запрошувати.

Часто kota відганяють від сала, коли він уже наївся.

Нічого в пса кидати ковбасою, коли є дрючок.

Виряди свиню хоч у золоте вбрання, вона все одно знайде калюжу.

Осел, що везе ікону, думає, що вклоняються йому.

Якби борода свідчила про мудрість, то й козел був би ученим.

Хто хоче багато їздити верхи, мусить заpastися вівсом.

Що знають троє, те знатиме тисяча.

Хто облесливий, той або уже тебе обманув, або хоче обманути.

Мавпа залишиться мавпою, посади її хоч у золоте крісло.

Де завжди капає, там ніколи не висохне.

І м'яка постіль буде твердою, коли від турбот не спить.

Запрошує на телятину, а корова ще не отелася.

У кого холодна плита, той охоче гріє руки на чужій кухні.

Сам сопливий, а іншому хоче носа втерти.

З полотняного мішка не зшиєш шовкової торбини.

З німецької переклав
Ігор АРТЕМЧУК.

(З книжки «Приперчені приказки». Видавництво «Ойленшпігель». НДР).

ЛОЖКА ДЬОГТЮ

ГУМОРЕСКА

Вони зустрілися зовсім випадково. В аеропорту. Двоє колишніх шкільних однокашників...

— Ну й даєш ти, Васю! Молодець, Васю! Футбольною знаменитістю став.

— Та наче б то.

— Інтересно живеш, Васю! Популярність, слава, квартирка, видно, відповідна.

— Та так собі... Три кімнати в центрі... Можна жити...

— Правильно живеш, Васю! «Волгою» їздиш?

— Нею... Недавно обміняв — останню модель узяв... Поки що бігає...

— Інтелегентно живеш, Васю! Дружина, мабуть, красуня і все таке інше.

— Кіноартистка...

— Культурно живеш, Васю! Заграниць, либонь, надивився?

— Довелось...

— Гарно живеш, Васю! Сувеніри, значить, різні там, усілякі силони-поролони...

— Не без того.

— Чудово живеш, Васю!.. З наукою як?

— Порядок! Академічна відпустка.

— Розумно живеш, Васю! Не життя, а — повна чаша.

— Повна, брате, але не без ложки дьогтю.

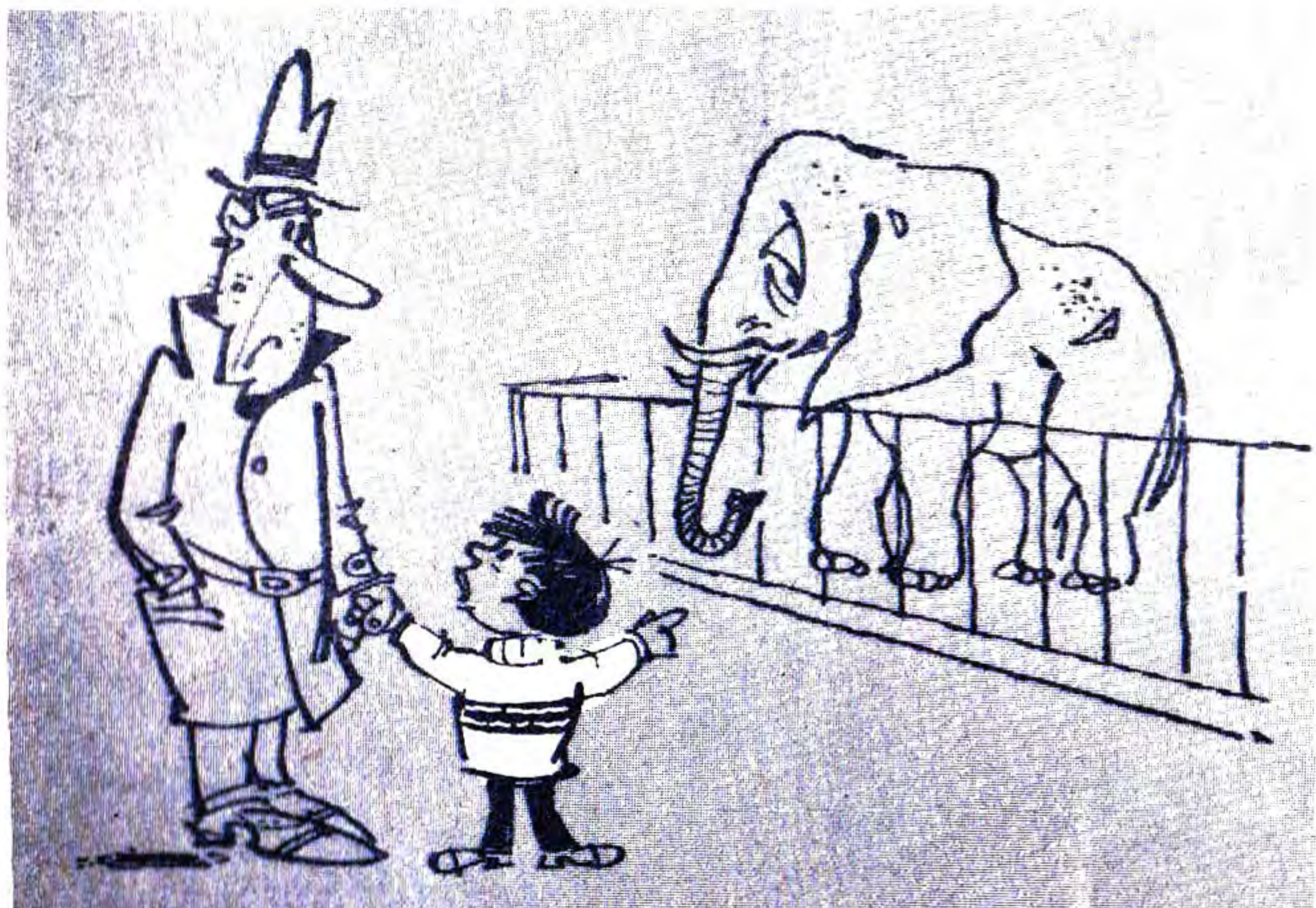
— Та що ти, Васю!?

— Е-е, брате, не кажи! — от у футбол грати доводиться, а я з дитинства віддаю перевагу преферансові.

Казимир СОСИС.

м. Київ

Малюнки В. ПЕТРЕНКА [м. Вінниця]

— А що, тату, його теж за носа довго водили?

— Знову сусіди наклеп зводять, ніби я підслуховую...

Зів'яв.

Хазяїн великого хімічного концерну викликав керівників відділів, щоб ознайомити їх із новою оригінальною ідеєю.

— Панове, — почав він, — ви добре знаєте, що нам вдається вперти покупцеві такі речі, які навряд чи здалися б йому навіть на тому світі. Але ми забули про те, без чого людина не може прожити ані хвилини. Я вирішив виправити цю помилку. Віднині ми будемо продавати... повітря.

— Господи! — в один голос вигукнули керівники відділів, — це воістину геніальна ідея!

— Але чи ж можна продавати повітря? — засумнівався один старий начальник відділу, якому залишалося три дні до пенсії.

— Ви що, забули, що в нас вільне підприємництво! — зашикали на нього присутні.

— Я хотів спитати, чи це можливо з технічного боку? — сконфузився старий.

— Керівник підприємства американський інженер містер Трутовітчел запевнив мене, — сказав хазяїн концерну, — що не буде практично жодних труднощів із заповненням повітрям пляшок, слоївків, пакетів і пластикових мішечків.

— Чи значить це, — запитав начальник відділу збуту, — що ми продаватимемо повітря безпосередньо з атмосфери?

— Саме так, — підтвердив

Петер МІСКЕ

шеф і задоволено відкинувся в кріслі.

— Значить, безплатного повітря взагалі не буде?

— Безумовно. Ми не залишимо жодного кубічного сантиметра дихальної суміші без упаковки.

— О! — захоплено вигукнув начальник відділу збуту. — Від такої перспективи, пане генеральний директоре, у мене просто перехоплює дух.

— Дякую! — енергійно сказав шеф. — Але перейдемо до ділової частини. Здійснення ідеї вимагатиме, природно, великих капіталовкладень. Ми уже скупили значні області повітряних запасів. Крім того,

доведеться приєднати до нашого концерну ще одну солідну фірму — «Кисень-АГ». Ми відкривемо десятки тисяч торгових пунктів, де споживачі зможуть купувати наше повітря. Тільки там — і більше ніде.

...Через півроку після того історичного засідання фірма «ОВ-верке-Кисень-АГ» розпочала продаж перших партій повітря. На жаль, мрія хазяїна концерну про монополію на цей товар не справдилася. Інші підприємства теж заповзялися продавати життєво важливий продукт. Правда, більша частина ринку усе-таки належала «ОВ-верке-Кисень-АГ». Ті керівництву вдалося налагодити виробництво особливих дихальних сумішей: повітря для інтелігенції, повітря для гангстерів, спеціально очищене повітря для аристократії та інші. Звичайним повітрям уже ніхто не міг дихати.

Населення країни, де процвітало вільне підприємництво, почало зазнавати серйозних труднощів із диханням. Почастішали прогули, збільшилася смертність, зросла злочинність. І невідомо, чим би усе закінчилося, якби одного чудового дня не вибухнула економічна криза і фірма «ОВ-верке-Кисень-АГ», як і інші подібні фірми, не спустила духу.

«Франкфуртер рундшау», Франкфурт-на-Майні.

І сміх, і гріх

Містер Айвор Спенсер, голова «Британської спілки професійних промовців» передрікає блискучу кар'єру лідерів лейбористської опозиції, колишньому прем'єр-міністрові серу Гарольду Вільсону, якщо той відмовиться від своїх честолюбних політичних планів і повернеться до приватного життя. Спенсер пояснює: «Спілка промовців» одержує від своїх клієнтів численні заявки, у яких колишнього прем'єра запрошують на всілякі сімейні свята на роль застольного промовця (тамади), а також на церемонії відкриття виставок, пам'ятників, на похорони і інше».

Спенсер намагається спокусити сера Гарольда Вільсона чудовими умовами: за двадцятихвилинну промову — сто фунтів стерлінгів і до того ж безкоштовна випивка і закуска.

У місті Ньюарку (Огайо, США) штат міських службовців збільшився на одну одиницю: муніципалітет визнав за необхідне установити посаду сажотруса для громадських будівель. Коли про це оголосили в газетах, до муніципалітету надійшло 187 заяв. Тільки 28 із них належали справжнім сажотрусам, інші переважно від літніх службовців, трьох адвокатів і одного лікаря.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Цього заморозити, а ось цього — ще підгодовувати!..

Народні УСМІШКИ

ЗНАЙШЛА ЖЕНИХА

— Ой, мамцю, нарешті я знайшла собі жениха!
— А коли ти мене з ним познайомиш?
— Ото бачиш, його «Волга» зупинилась. Зараз він вийде з машини.
— Доню, та він же років на двадцять старший за тебе!
— Та ні, мамо, це не він вийшов, це його молодший син!

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Переляканий хлопець вибіг із гаража.
— Мамо, мамо, а нашого тата електрика мало не вбила!
— Як? — зблідла мати.
— Акумулятор на голову впав.

СТРАШНІ СЛОВА

Василько скаржився батькові:
— Татку, а наша бабуся лаялася сьогодні страшними словами!
— Як?
— Вона сказала: «А щоб цей нещасний телевизор зіпсувався сьогодні перед самісіньким хонеем!».
Повідомила Т. П. САСІНА
з м. Котовська Одеської області.

ВПІЗНАЛА

Батько показує Марійці літери.
— Дивись, доню, уважно та запам'ятовуй. Ось це буква «А», оце кругленьке — «О», а це — «Я».
Через декілька днів Марійка у букварі знаходить знайоме «Я» і радісно сплескує в долоні:
— Мамо, поглянь — ось наш татко!

Повідомив Д. Ф. МАРУСЯК
з смт Лугини Житомирської області.

ВИПРАВДАВСЯ

Регулювальник питає шофера:
— Як ви могли сісти за кермо в п'яному стані?
— А я пив у кабіні, — відповів той.

Повідомив І. В. КРИВОШТА
із с. Остап'є В.-Багачанського району Полтавської області.

ПРОЧИТАВ БИ...

— Бабусю, прочитайте мені книжку, — просить чотирирічний Василько.
— А ти що, сам читати не вмієш?
— жартома запитує баба.
— Е-е, — говорить Василько, — я прочитав би, та в мене окулярів нема.

Повідомив О. ПОПИК
із с. Трощі Липовецького району Вінницької області.

ХАЙ НЕ ГРЕБЕ

Сусідка питає сусідку:
— Ви не бачили, хто це мою курку вбив?
— Не чула й не бачила, хай не гребеться на моєму городі! — відповіла та.

Повідомив В. Я. ПЕТРОВ
з м. Києва.

СКОРІШ!

Чоловік, захакавшись, прибіг додому, і — до дружини:
— Скоріш!.. Скоріш!..
— Що — скоріш?
— Скоріш нажи, в якій школі і в яких класах наші діти вчать?
— Для чого це тобі?
— Та сьогодні у нас профспілкові збори на тему: «Як ми виховуємо своїх дітей?».

Повідомив І. ЯНЕНКО
з м. Полтави.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

КАЗИМИРУ АГНІТУ — 75

Відомий радянський художник-карикатурист Казимир Генріхович АГНІТ, ювілей якого ми відзначаємо, останнім часом працює над серією сатиричних плакатів, спрямованих проти пияцтва.

Подаємо 4 плакати з цієї серії.
Щиро бажаємо ювілярові доброго здоров'я, довгих років життя і плідної праці на ниві радянської сатири.

Нова пригода Ниточки

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВАСИЛЬ НИТОЧКА ЛЮБИВ ПРИРОДУ, КОЛЕКЦІОНУВАВ ЗВУКОЗАПИСИ ГОЛОСІВ ТВАРИН, ПТАХІВ.

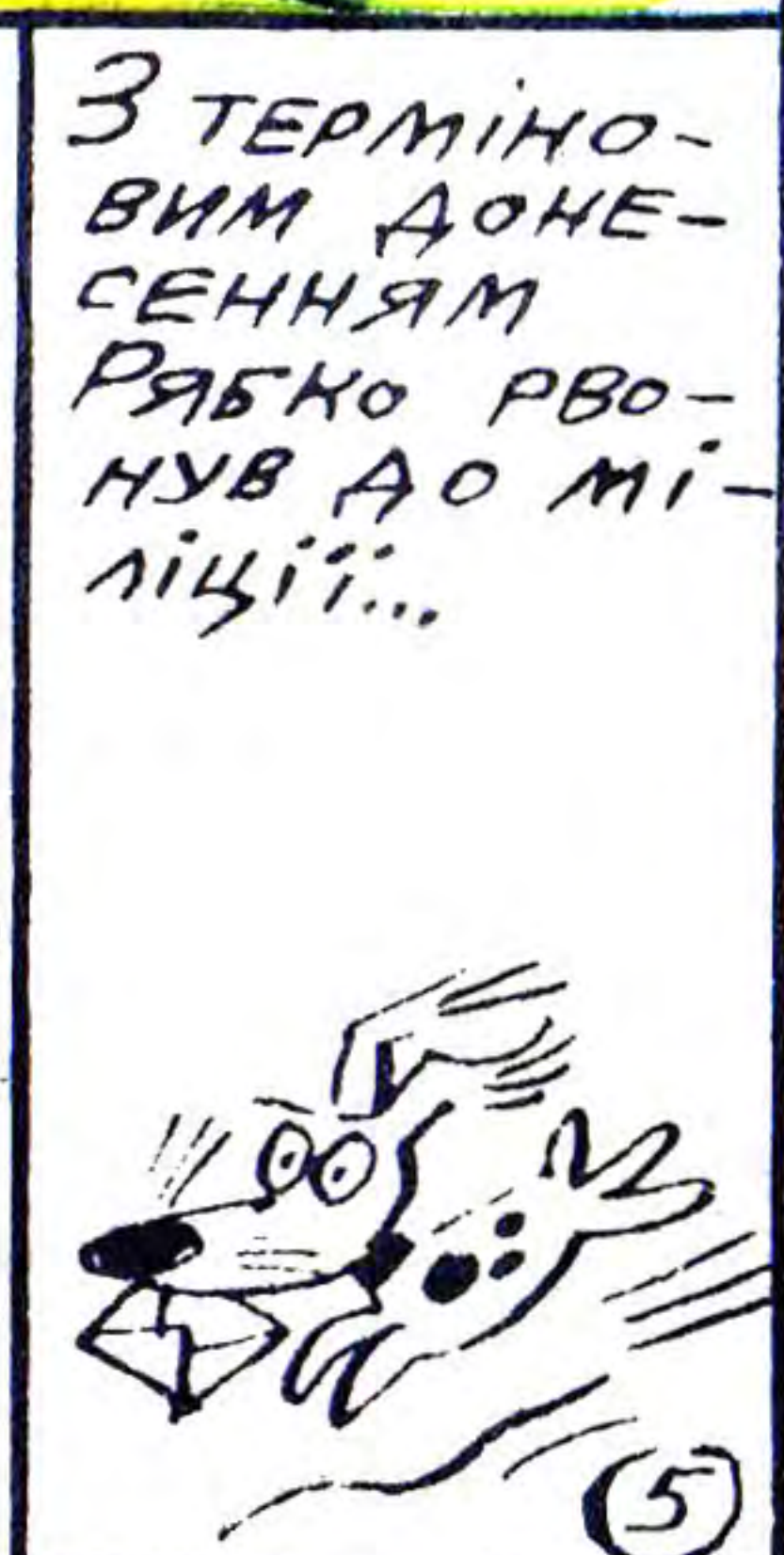
ЯКОСЬ, ВЗЯВШИ «ІНТЕРВ'Ю» У ЛЕВА, ВАСИЛЬ ПОДАВСЯ В ЗАПОВІДНИЙ ЛІС ДО ПЕРНАТИХ АРУЗІВ.

ТА ЗАЙНЯТИСЯ УЛЮБЛЕНОЮ СПРАВОЮ НЕ ДОВЕЛОСЯ: РЯБКІВ НІС ПОЧУВ БРАКОНЬЕРІВ.

З МАГНІТОФОНОМ ПРОТИ ДВОХ ОЗЕРОЄНИХ? ВАЖКУВАТО, ТА СПРОБУЮ.

З ТЕРМІНОВИМ ДОНЕСЕННЯМ РЯБКО РВОНУВ ДО МІЛІЦІЇ...

А ВАСИЛЬ ВКЛЮЧИВ ЗАПИС, ЗРОБИВ ЛЕННИЙ У ЗООПАРКУ.

ВІД СТРАХІТЛИВОГО ГОЛОСУ ЛЕВА ЗАТРЕМТІЛО ЛИСТЯ, ЗАТРЕПІЛИ БРАКОНЬЕРИ.

ЧУЛИ НОВИНУ? ІЗ ЗООПАРКУ В ЗАПОВІДНИК ЛЕВ УТІК!

ТА, ЧУЄМО...

ТРЕБА ПОЧЕКАТИ. ЗА НИМ СКОРО ПРИЙДУТЬ.

УРА! МИ ВРЯТОВАНІ! ЙОГО ЛОВИТИМУТЬ! АЛЕ ЧОМУ МІЛІЦІЯ?

ВИ ВЧАСНО ПРИБУЛИ: ЗАПИС ГОЛОСУ ЛЕВА САМЕ ЗАКІНЧИВСЯ, А ДАЛІ НА ПЛІВЦІ БУЛИ ПІСНИ...

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Прошу уволіть мене по своєму бажанню. Бо ще раз як ковтну, то буде не по своєму. А я силно нишаху, щоб мені пачкали в трудовій».

(Із заяви).

Надіслав П. А. САРАПИН,
с. Переселення
Кагарлицького району
Київської області.

«Обіди у верхньому одязі не відпускаються».

(З оголошення).

«Товариші! В минулому році на цій площі, чесно признатися, ми висіяли чепуху. І що ж, ви думаєте, вродило? Чепуха!»

(Із виступу).

Надіслав В. ГАЙДУК,
с. Глибоке
Київської області.

«Тому що зменшився надій корів прикладаю заходи що до підвищення тварин і перш за все створення надійної організації серед них».

(Із протоколу зборів).

Надіслав М. БІЛОУС,
м. Полтава.

«Прошу дати мені допомогу, бо на моєму іждивині жінка, троє дітей, корова і поросля».

(Із заяви до профкому).

Надіслав С. ВИШНЕВСЬКИЙ,
м. Городок
Хмельницької області.

«Прошу простити мене що я ізбил жону в нетрезвості, обещаю, що більше ей в нетрезвості бити не буду тільки прошу вас окоротіте ей язика бо очень дліиний».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав М. РОЛЬ,
с. Вільшанка
Чуднівського району
Житомирської області.

«В. не був на роботі в якого помер брат між іншим без ніякого попередження і заяви».

(Із доповідної записки).

Надіслав М. НАГОРНИЙ,
м. Коростень
Житомирської області.

«Я визнаю, що дитина моя, але уха не мої».

(Із скарги на рішення суду).

Надіслав М. ТРИСКО,
м. Гайсин
Вінницької області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ні, ніхто, мабуть, не знає, що то за здібні люди — наші ніжинські комунальники. А ми знаємо. І можемо навіть тобі, Перче, про це оповісти.

Якось вони появилися на вулиці Короленка, де ми живемо. Перекопали її вздовж і вперек, а нас утішили:

— От, — сказали, — прокладемо труби, і матимете водопровід.

Труби вони й справді в землю уклали, а про водопровід, очевидно, забули. Вже чотири роки минуло, чотири роки ждемо на воду з тих труб — і хоч би тобі капнуло...

Може, ти, Перче, допоможеш видобути хоча б краплину води з обіцяного нам водопроводу. А то на комунальників у нас уже й надії нема.

А. ДУБИНКО.

Чернігівська область

Досі я вважав, що день — це день. Уяви мій подив, коли я дізнався, що є люди, навіть цілі колективи, які користуються іншими вимірами часу.

Коли я здавав шини від свого «Запорозжя» на Вільшанський приймальний пункт Броварського шиноремонтного заводу, то одержав тверде запевнення: «строк виконання — 20 днів». Ось уже 5 місяців минуло, а шин із ремонту не віддають.

Прошу тебе, Перче, поцікався, яким календарем користуються на Броварському шиноремонтному заводі. Невже він дійсно відрізняється від звичайного?

А. ШЛАНЧАК,
інвалід Вітчизняної війни.

Б'ємося об заклад, що ти не знаєш, яка різниця між рейсовим автобусом «Крижопіль — Мала Кісниця — Андріяшівка» і минулорічним снігом.

Ну, гаразд, щоб ти даремно не сушив голову, піднажемо: різниці ніякої нема. І цей, і той розтанули. Сніг розтанув під теплим весняним сонцем, а згаданий автобус — під теплим піклуванням Миколи Прокоповича Бевзи про нас, пасажирів.

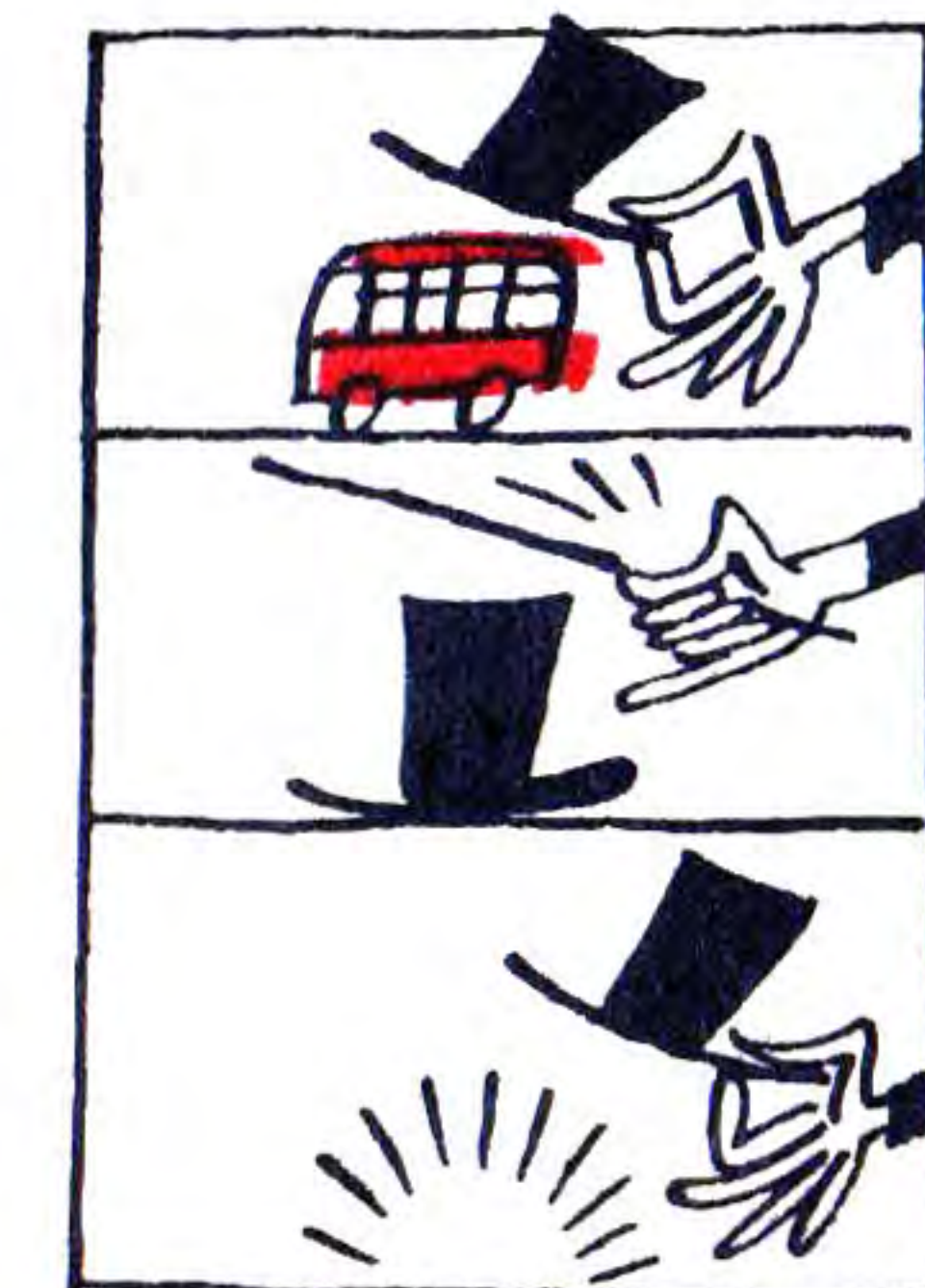
— Пущу автобус, — присягався керівник Крижопільського автопарку т. Бевза, — якщо до вас буде прокладено шосейну дорогу.

Колгоспи ім. Шевченка та ім. Дзержинського шосейну дорогу проклали. Навіть зупинки для пасажирів обладнали. І Микола Прокопович Бевза, як господар свого слова, пустив до нас автобуса. Один раз він привіз пасажирів із Крижополя, і більше ми його не бачили: розтанув у срібній імлі, як сніг під весняним сонцем...

Попроси, будь ласка, Перче, т. Бевзу, щоб він той рейсовий автобус хоча б ще один раз до нас прислав. А то ми й не роздивилися його як слід.

КОЛГОСПНИКИ.

Вінницька область.

Лістри з лука

Кульгати духовно не рекомендується навіть кривому.

Принизливість — гонор лакеїв.

Осел, побачивши слонові вуха, обурився: «Завжди хтось хоче тебе переплюнути!»

Драма в житті — єдина з драм, що відбувається без репетицій.

Приготувався ввійти в храм мистецтва: засукав рукави, але забув помити руки.

Зайця переслідують всі лише тому, що він — заєць.

Тупим не дуже подобаються гострі думки.

Чорти і в пеклі почувають себе, як на сьомому небі.

Після зведення рахунків багатьох не дорахувалися.

Дмитро АРСЕНИЧ.

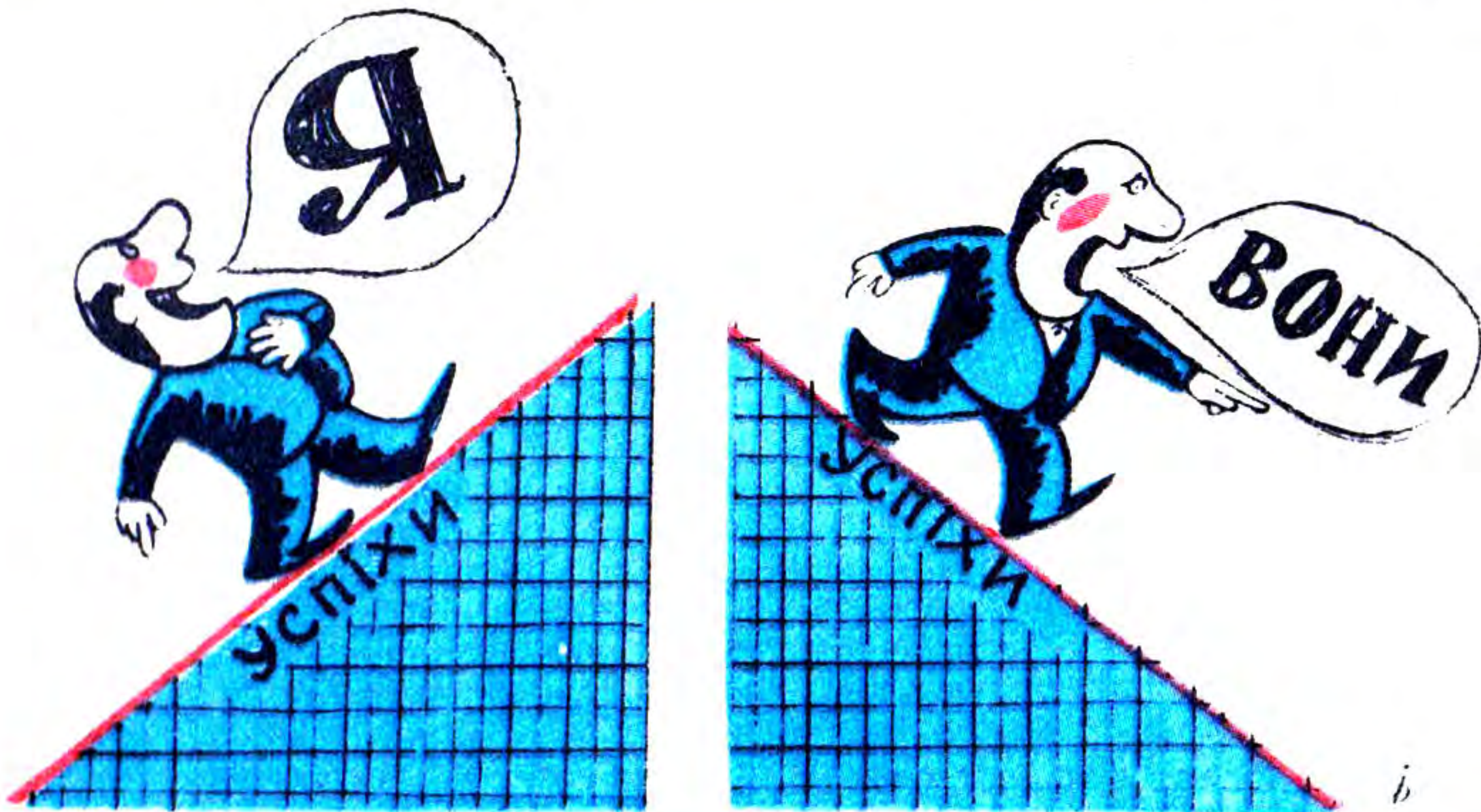
с. Нижній Верезів
Косівського району
Івано-Франківської області,

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

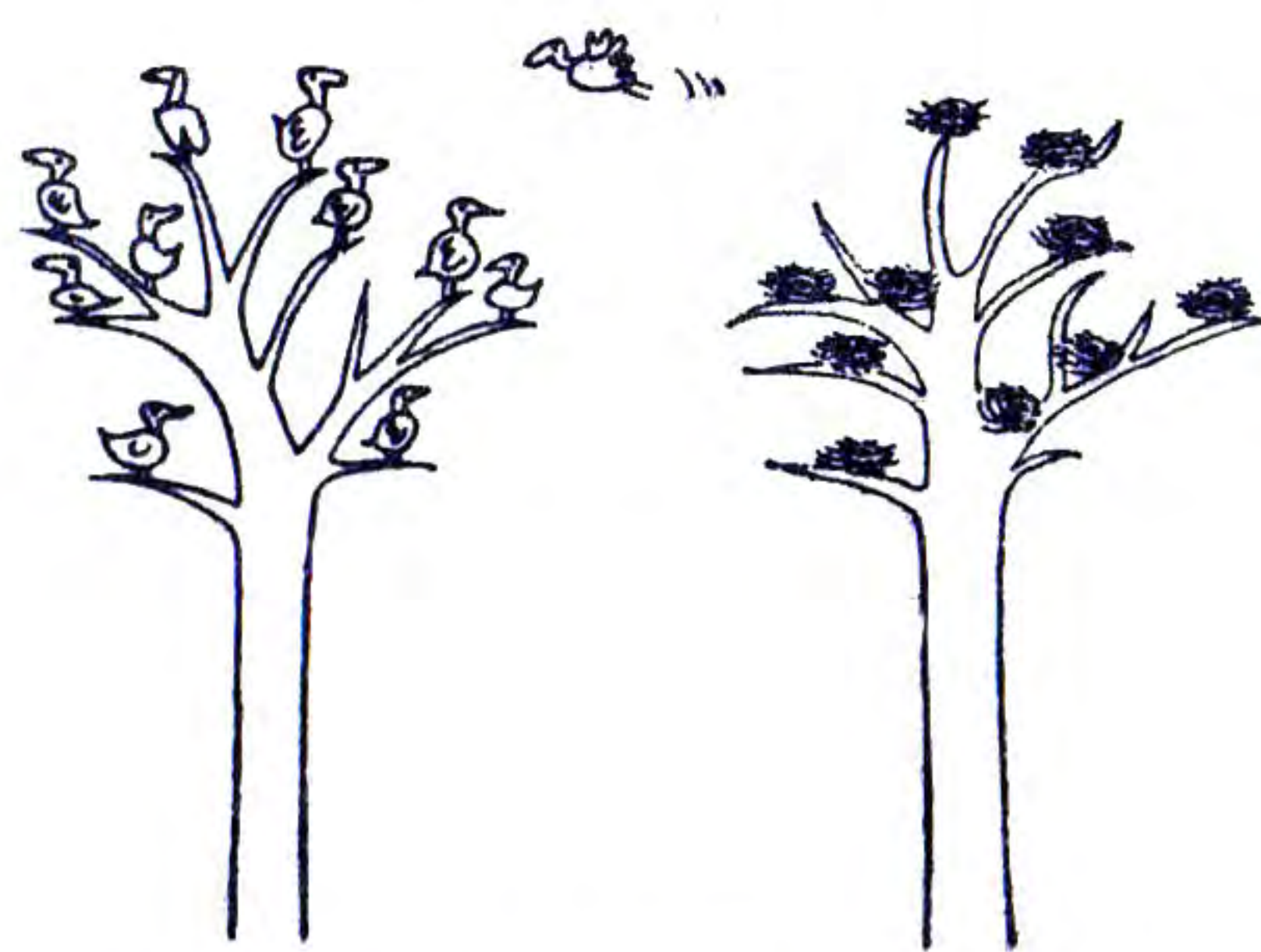

Захопився...

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Без слів.

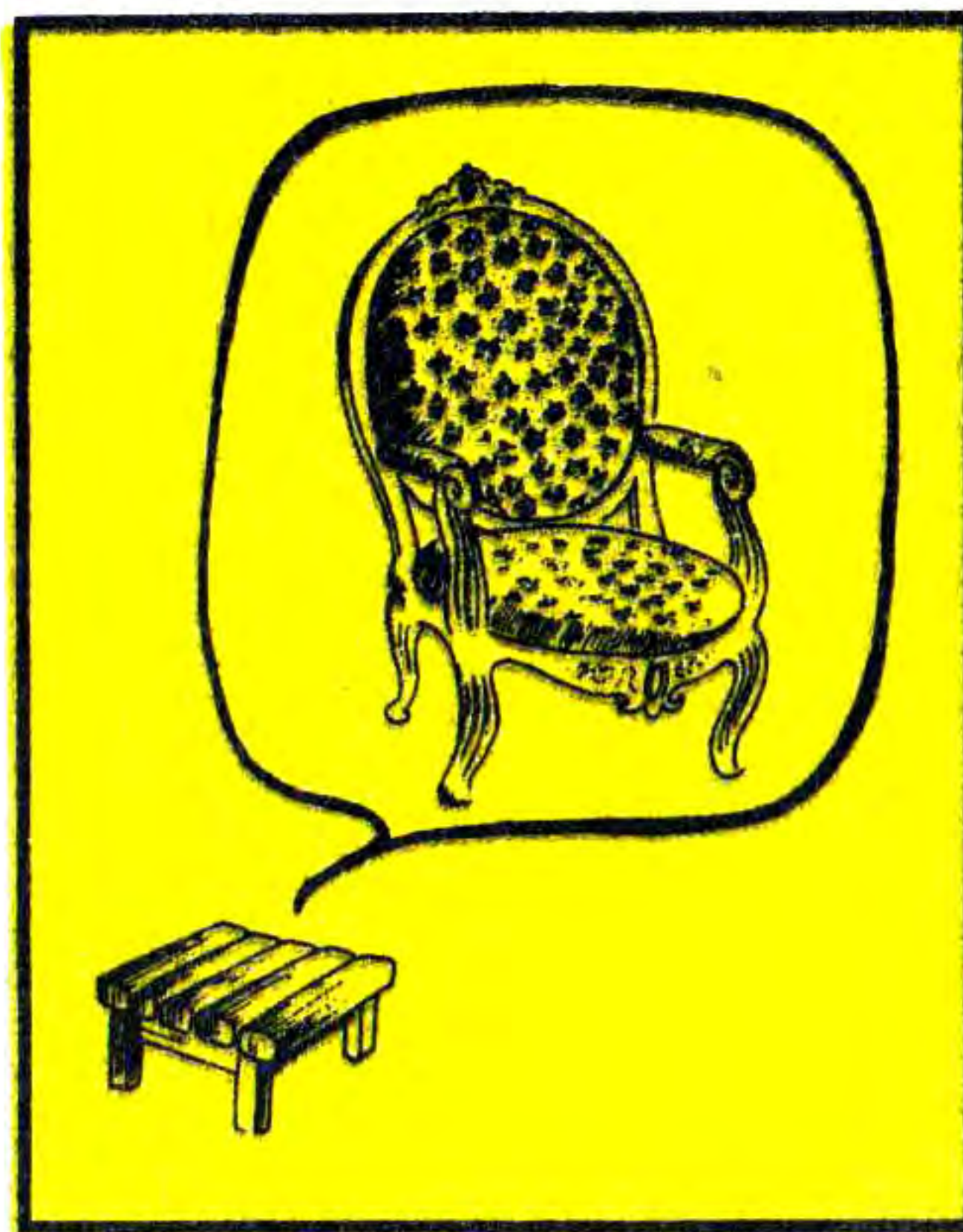
Міське та сільське дерево.

Без слів.

— Сподіваюся, що він повнолітній.

Без слів.

Істина — у вині.

— Петров, скільки разів казав тобі: не приходь на роботу п'яний.

Перцеві Відповідають

★ До Перця надійшов лист про те, що через селище Брацлав (Вінниччина) проходить чимало автобусів, тут завжди багато пасажирів, а от приміщення автовокзалу немає.

Заступник голови виконкому Немирівської райради тов. Карпенко повідомив, що пасажирський автопавільйон у Брацлаві буде побудовано наступного року.

★ Жителі міста Гайворона (Кіровоградська обл.) у листі до Перця обурювалися тим, що працівники їхнього вузла зв'язку неохайно штампелюють святкові листівки, забруднюючи лицеву сторону.

Заступник начальника Головного поштового управління Мі-

ністерства зв'язку УРСР тов. Бізина повідомила редакцію, що наказом начальника Гайворонського вузла зв'язку працівники дільниці сортування, що неохайно штампелювали листівки, позбавлені преміальної винагороди за місяць. Роботу дільниці сортування взято під постійний контроль.

★ «Коли ж нарешті у нас збудують клуб?» — запитували у листі до редакції мешканці села Свободного (Донецька обл.).

Перець звернувся до секретаря Волноваського РК КП України тов. Тетерюка. Він повідомив, що після втручання місцевих органів у цю справу будівництво клубу завершено. Він уже працює.

★ Гр. Лесик В. І. з Волинської області відправив електробритву «Нева-3» до Львівської майстерні на ремонт. Два місяці чекав, але ні бритви, ні відповіді не одержав і тоді написав про це до Перця.

Заступник начальника Львівського обласного управління побутового обслуговування населення тов. Портнягин повідомив, що електробритву не було своєчасно відремонтовано і відправлено замовнику з вини бригадира майстерні Кубарева. Нині замовлення виконано. Кубарева з посади бригадира знято.

★ Радіо у селі Дубова (Хмельницька область) працювало з

перебоями. Про це колгоспники написали Перцеві.

Секретар Старосинявського РК КП України тов. Кульгук повідомив, що факти підтвердились. Нині радіолінію відремонтовано. Всі радіоточки у селі працюють нормально.

★ Жителі села Борятиня (Дзержинського району) поскаржилися Перцеві на те, що кладовище в їхньому селі не огорожене.

Як повідомив заступник голови виконкому Житомирської облради тов. Шамбровський, це питання обговорювалось на сесії Ягодинської сільради.

Нині кладовище огорожене.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЄВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (909)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 3. V. 1973 р. Підписано до друку 16. V. 1973 р. БФ. 10676. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02213. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

В Англії знайшли притулок чимало фашистських найманців типу бандерівця з Волині Кирила Зварича, які під час минулої війни чинили страшні криваві злочини на тимчасово окупованій радянській території.
Більше того, англійський уряд відмовляється видати військових злочинців радянським властям.
Створюється враження, що уряд Англії узяв на поруки професіональних убивць.

(З газет).

Шакали ховаються за лева...